

scharmpere

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

COLOFON

Oplage

4000 exemplaren op papier,
gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes
van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het
academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever

Pieterjan Schepens
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Cartim
Jan Samijnstraat 11, 9050 Gent

Hoofredacteur

Pieterjan Schepens

Chef Eindredactie

Luna Nys

Coördinator

Elena De Bacquer

Chef Cultuur

Nicky Vandeghinste

Chef Reclame & PR

Timme Craeye

Chef Wetenschap

Daan Van Cauwenberge

Chef Lay-out

Arthur Jacobs

Chef IT

Wout Vierbergen

Redacteuren

Antoon "Troontunnel" Van Ryckeghem, Daan
"Kruidtuintunnel" Van Cauwenberge, Daphne
"Hallpoorttunnel" Lox, Dries "Kunst-Wettunnel"
Blontrock, Elise "Gasthuistunnel" Maes, Ella "Cataphiles"
Roose, Hanne "Laerdal Tunnel" Thiessen, Jan Emiel
"Drogden Tunnel" Cordeels, Keanu "Kennedy-De
Bolletunnel" Colpaert, Lieselotte "Parklaantunnel"
Vandeputte, Luna " Tunnel Zonder Naam" Nys, Maja
"Vierarmtunnel" Minnaert, Mingtje "Tunnel van
Couillet" Wang, Nathan "Timicheltunnel" Laroy, Nathan
"The Large Hadron Collider" Pelgrims, Nicky "Tunnel van
Rebaix" Vandeghinste, Pieter-Jan "Blauwtorentunnel"
Fees, Pieterjan "Tunnel Omleiding" Schepens,
Thomas "Craeybeckxtunnel" De Paepe, Vincence
"Legewegtunnel" De Gols, Wout "Liefkenshoehtunnel"

Illustraties

Jan Emiel Cordeels, Daan Van Cauwenberghe, Daphne
Lox, Thomas De Paepe, Emilie "Tarsal tunnel" Devreese

Foto's

Thomas De Paepe, Wout Vierbergen, Hanne Thiessen,
Nathan Pelgrims

Eindredactie

Antoon Van Ryckeghem, Arthur "Louisatunnel" Jacobs,
Daan Van Cauwenberge, Dries Blontrock, Elena "Tunnel
van Hublinbu", Elise Maes, Ella Roose, Emilie Devreese,
Eva "Rupeltunnel" De Henauw, Hanne Thiessen, Jan
Emiel Cordeels, Keanu Colpaert, Lieselotte Vandeputte,
Luna Nys, Maja Minnaert, Nathan Laroy, Nathan
Pelgrims, Pieter-Jan Fees, Pieterjan Schepens, Selin
"Legewegtunnel" Bakistanli, Thomas De Paepe, Timme
"Eurotunnel" Craeye, Wout Vierbergen

Cover

Thomas De Paepe, Wout Vierbergen

Intellectuele rechten

door Pieterjan Schepens

De UGent heeft ontdekt dat er auteursrecht rust op lesnotities. Eenvoudig uitgelegd en met enige overdrijving: de student is slechts secretaris van de prof. De een denkt, de ander schrijft. En de UGent is geen fan van het open-office-model der kantoorinrichting. De secretaris-student dient zich te verbannen naar een eenzame kantoorcel, waar hij misschien nog net een kopie van zijn schrijfwerk mag toesteken aan zijn buur, maar zeker niet de neerslag van 's profs intellectuele arbeid mag meedelen aan het secretarissencollectief. Jawel, uw studentenvereniging is crimineel wanneer ze notities van uw medestudenten vrij toegankelijk aanbiedt op haar website.

Delen in een besloten Facebookgroep mag wel nog. In een Discordgroep dus waarschijnlijk ook. Misschien is het zelfs verstandig om verschillende graden in de groep in te stellen,

zodat enkel wie het echt verdient bij de notities kan. De egalitaristische rebellen kunnen zich dan verlaten op het illegaal downloaden. Op zich een goede zaak: dan kunnen ze er ineens ebooks van maken, en zijn we van dat papier verlost.

“

De student is slechts secretaris van de prof

Het is een zaak een recht te hebben (hoewel ik over het bestaan van het recht al mijn twijfels heb), en een andere erop te staan dat het recht wordt afgedwongen. Ik geloof niet dat veel professoren menen dat kennis van hun Woord beperkt moet blijven tot enkele uitverkoren scribenten die het uit hun eigen mond vernomen hebben.

Is de UGent iets anders van mening, dan raad ik de universiteit aan ineens consequent te zijn. Verbied antwoorden op examens die niet uit de cursus komen. In ieder antwoord-buitten-de-lijntjes schuilt een schending van het auteursrecht.

Onderwijs

- 4 Kort & Just UGent Things
- 5 Verenigingen: Ylusiona
- 7 Honoursprogramma's
- 10 Tunnels onder de UGent
- 12 Verenigingen en duurzaamheid
- 15 Duurzame bekers bij het Home Konvent
- 16 Column: Shht
- 17 The Schamper Times
- 18 Internationaal: Nederlands in Nederland
- 20 Streek van de week: Moeder Egmont

Wetenschap

- Wetenschapskort 22
- Dr. Schamperstein: menstuatiebloed 23
- Schamperlab: daten zonder Tinder 24
- Ecosocialisme 26

Cultuur

- 30 Cultuuragenda
- 31 Cult-Uur
- 32 Afrika Filmfestival
- 35 Poëzie: taal
- 36 Recensies

Satire

- De Liegende Reporter 38
- Strip & Liegende Stagiair 39

Het leven is zwaar. Dat kan elke student wel beamen, en ik doe niets liever dan andere studenten te overstelpen met mijn stress en problemen. Misschien moet ik maar eens mijn verhaal uit de doeken doen tijdens de **praatavond** van Kajira (01/04) en zo mijn vrienden bevrijden van ellenlange monologen over hoe desastreus mijn leven is. Voel ik mij daarna nog altijd even leeg en nutteloos, dan hoop ik dat cultuur mijn leven weer kan opwaarderen! Gelukkig organiseren de knakkers van Kring Moraal en Filosofie een **Street Art Wandeling** (02/04).

Wanneer ik mijn dieptepunt bereik, smeer ik mijn keel met een pintje of zeven en toon al mijn talenten op de **zangavond van het Gents universitair koor** (05/04), want niets beters dan een paar valse noten om je lichaam te ontstressen.

Zit ik hierna nog steeds in de put, dan ga ik na of het gezegde *mens sana in corpore sano* wel klopt. Ik loop mee doorheen het Zuiderpark, kijk naar de prachtige groene omgeving, hoor de fluitende vogeltjes, voel de frisse bries

doorheen mijn wapperende haren ... of eerder strompel ik bezweet mee op **Filopica** (Filologica, 9/04).

Nu weet ik nog steeds niet hoe ik terug op de utopische route raak, misschien kunnen enkele sterke vrouwen mij helpen? Tijd om eens na te gaan of deze nog bestaan op de lezing van **Lieselotte Thys over quota en vrouwenvertegenwoordiging** (Liberaal Vlaams studentenverbond, 13/04). En ja hoor, de vastberaden vrouwen bestaan nog.

Nu ik terug geloof in het sterke geslacht, wil ik graag in deze hogere, positieve sferen blijven. Dat doe ik tijdens de **vriendjes- en familiecantus van 't Stropke** (13/04). Feesten, drinken en zingen brengen mijn *positive fluids* terug in balans en ik ga dan ook een hele nacht door. Deze weken waren zwaar. Moe maar voldaan is het tijd dat ik dit hoofdstuk afsluit. Een babbeltje slaan met de vriendelijke studentjes van **Verkeerd geparkeerd** (15/04) over mijn wilde avonturen lijkt mij perfect en zo bespaar ik mijn vrienden weeral urenlang geleuter!

UUTGENTHINGEN

Het konijn van de Blandijn

door Nathan Pelgrims

Het konijn van de Blandijn is niet langer een onbekend begrip. We spoorden de dader van het verspreiden van deze mysterieuze afbeeldingen van een konijn op. Ze wenst anoniem te blijven, maar beschrijft zichzelf als het kamermeisje van het konijn. Het konijn zelf, genaamd 'Nini', zou volgens onze bron afstammen van de eigenaar van een metaalfabriek in Parijs. Nini trok in 1905 naar Gent, en werd daar decaan van de Faculté de Philosophie et Lettres. Na een ruzie in het rectoraat werd hij verstoten, en werden alle verwijzingen naar hem zorgvuldig weggewerkt. Desalniettemin

is Nini al langer gekend bij het cafetariapersoneel, dat in angst leeft voor het soms uitzonderlijk hongerige knaagdier. Ondanks de grote investeringen door het bestuur in het konijn-vriendelijk maken van de infrastructuur valt nog steeds menige les op de Blandijn ten prooi aan technische problemen door doorgeknaagde beamerbekabeling. Nu wil Nini ontsnappen uit de doofpot, en daar spelen de afbeeldingen op de Blandijn een cruciale rol in. Verdere acties komen eraan, weet onze bron, en zullen niet beperkt zijn tot één faculteit.

NATHAN PELGRIMS

“Dat is uiteindelijk het basisdoel van goochelen: mensen entertainen”

door Luna Nys

Een jaar geleden stelden twee goochelende studenten zich de vraag of er aan de UGent al een vereniging bestond voor hun stiel. Toen bleek van niet, besloten ze die zelf op te richten. Tal van samenkomsten later stomen ze zich klaar voor hun eerste show en raden ze zonder veel moeite de code van de redactiekluis.

“Het idee ontstond ongeveer in april vorig jaar”, vertelt kersverse Praeses **Marvin De Buyst**. “Om andere enthousiastelingen te vinden, bezochten we De Magische Cirkel, een Gentse vereniging voor goochelaars. Daar vonden we studenten die mee het praesidium van Ylusiona wilden vormen.” “In september dienen we onze aanvraag om officieel een vereniging te worden opnieuw in”, vertelt vicepraeses **Maryse Lejoly** (overigens ook vicepraeses bij Moeder Theepot) “We hadden genoeg evenementen georganiseerd, maar niet van ze allemaal een Facebookevenement gemaakt. Dat telde niet, dus werd onze vorige aanvraag om erkend te worden door de Dienst StudentenActiviteiten niet goedgekeurd.”

WHERE THE MAGIC HAPPENS

“Op onze standaard clubavonden leren we de aanwezigen trucs en technieken aan. Voor leden zijn deze avonden gratis, maar ook niet-leden zijn uiteraard welkom. De bedoeling hiervan is om *feeling* te creëren en de interesse te doen aanwakkeren, ervaring is immers geen vereiste. Als je lid wordt, kun je doorgroeien en meer ingewikkelde trucs leren”, aldus **Ewout Meirlaen**, een van de mentoren van de club. “We werken met verschillende niveaus. Leden kunnen doorgroeien naargelang ze meer interesse tonen en moeilijkere trucs beheersen”, vertelt praeses De Buyst. Om deel te worden van het praesidium is het echter niet nodig om op een hoog niveau te zitten. “Het is eigenlijk heel eenvoudig, je moet ongeveer de helft van het praesidium een truc kunnen voorleggen zonder dat zij doorhebben hoe die in elkaar zit. Een soort van *Penn & Teller: Fool Us*.” “Ook onze doop werkt min of meer zo, maar dan bij onbekenden in de stad. Het is echt de bedoeling dat ze durven de stap te

zetten om mensen aan te spreken in het openbaar en hen te entertainen”, vertelt vicepraeses Lejoly.

HERE WE ARE NOW, ENTERTAIN US

Momenteel telt de vereniging zo’n 20-tal leden en een grotere groep geïnteresseerden die soms eens langskomen. Een aantal dat ze hopen te zien groeien in de toekomst, al ligt de focus

momenteel voornamelijk op hun show die midden mei voor het eerst zal plaatsvinden. Praeses De Buyst vertelt enthousiast: “Alle winst die we maken, steken we in onze eindshow. Die is nog niet af, maar de basis hebben we al wel uitgedacht. Het zou een soort talentenshow worden waar onze leden aan kunnen deelnemen. Anderen kunnen dan stemmen.”

Nast de goochelworkshops organiseert de club ook activiteiten als casino- en filmavonden. “Al behouden we steeds wel de link. Zo zullen we bijvoorbeeld naar *Now You See Me* kijken op een filmavond”, vertelt De Buyst. Vicepraeses

Lejoly vult aan: “Daarnaast gaan we soms ook langs bij evenementen van andere verenigingen. Zo hebben we onlangs trucs gedaan op een avond van Moeder Theepot. Dat hopen we in de toekomst vaker te kunnen doen: extra entertainment brengen op evenementen van andere verenigingen.” “Want dat is uiteindelijk het basisdoel van goochelen: mensen entertainen”, vat mentor Ewout Meirlaen samen.

NTGent

ORESTES IN MOSUL

MILO RAU

De Oresteia geldt als een van de stichtingsmythes van de westerse beschaving: de bloedwraak wordt vervangen door rechtspraak, integratie en verzoening. Milo Rau laat de tragedie haar klassieke grootsheid, maar linkt het verhaal aan hedendaagse vraagstukken.

Met zijn internationale ploeg trok Rau naar Mosul, waar IS het kalifaat uitriep. Hoe kan een wandaad verzoend worden? Hoe kan de niet-eindigende keten van geweld gestopt worden? Wat te doen met strijders en slachtoffers wanneer een oorlog voorbij is? En wat is de relatie van het 'Westen' met de regio waar onze olie vandaan komt?

Gesproken: NL, EN, ARABISCH
Boventiteling: NL, EN

14.04 > 07.05.19

NTGent
SCHOUWBURG
Gratis inleiding 45' voor aanvang.

Honoursprogramma's: een intellectuele brug?

ONSCHULDIGE STREVERS OF ELITARISME?

foto's door Nathan Pelgrims, tekst door Antoon Van Ryckeghem, Nathan Pelgrims, Mingtje Wang en Vincence De Gols

Stel, je bent jong en wil wat. De gegeven curricula zijn voor jou een *piece of cake*. Je voelt een tekort aan zowel verbreding als verdieping binnen jouw vakgebied. Stel, je bent een van deze zeldzame soort studenten.

Who you gonna call? De UGent honoursprogramma's!

De kans dat je als bachelorstudent ooit al van deze programma's hebt gehoord is relatief groot. Elke eerstejaarsstudent krijgt namelijk een mail over het bestaan van het universiteitsbrede honoursprogramma, de Quetelet colleges. De kans dat het is blijven hangen is dan weer klein.

Dus wat zijn deze honoursprogramma's nu weer? Er wordt vertrokken vanuit het gelijkheidsbeleid dat de UGent voert, namelijk dat mensen naar eigen vermogen kunnen studeren. Dat houdt in dat studenten die het iets moeilijker hebben beroep kunnen doen op het monitoraat, maar ook dat studenten die al fluitend hun curriculum afwerken, voorzien worden van een extra gestructureerd programma. Een honoursprogramma is derhalve een extra uitdaging voor de allerbeste studenten die naast hun gewone opleiding nog zin en tijd hebben voor een bijkomende uitdaging.

Aan onze universiteit wordt er een universiteitsbreed honoursprogramma georganiseerd, de Quetelet colleges, en drie facultaire honoursprogramma's. We spraken met de drie programmadi-recteurs van de Quetelet colleges: prof. em. **Kristiaan Versluys**, prof. em. **Jean Plum** en prof. em. **Michel Tanret**. Daarnaast spraken we ook met prof. **Tessa Kerre** van het interfacultaire honoursprogramma in Life Sciences.

HET IS MOTIVATIE, SUFFIE, NIET KLASSE!

"Iedere selectieprocedure heeft zijn voor- en nadelen, maar ik denk dat we een goede formule gevonden hebben." De programmadi-recteurs van de Quetelet colleges erkennen de kritiek die soms te horen valt op de selectieprocedures die honoursprogramma's hanteren om de allerbeste studenten in hun rangen te krijgen, en zo van alle universiteitsstudenten tot een groep van vijftig te komen. "An sich is er geen

“

Het gaat om een initiatief dat studenten vooral ook over de muren van hun eigen disciplines laat kijken

beperking, in die zin dat alle studenten zich kunnen aanmelden." Al in het eerste jaar krijgt iedere student een mail die het bestaan van het programma onder de aandacht. "Na de examens worden de beste 10 procent nog eens persoonlijk aangeschreven. Waarom die 10 procent beste? Omdat wij van oordeel zijn dat dat de studenten zijn die dit aankunnen. Je moet niet tot de 10 procent beste behoren, iedereen kan mee, maar zij worden speciaal aangeschreven."

Elke student die zich kandidaat stelt, wordt dan uitgenodigd om een motivatiebrief en een essay te schrijven. "Op

basis van de motivatiebrief en het essay maken wij een eerste selectie, zonder te kijken naar de punten." Wie deze eerste selectie overleeft, staat nog een tweede selectie te wachten. "De tweede selectie is de debatronde. Per tien studenten uit de eerste groep wordt samengezeten en een onderwerp gegeven waarover ze onder elkaar moeten debatteren. Hierna volgt uiteindelijk de selectie van vijftig studenten." Deze vijftig staan twee druk gevulde jaren te wachten. Er wordt verwacht dat ze wekelijks hoorcolleges volgen - met voorbereidende lectuur -, er zullen essays moeten geschreven worden, en er wordt bijvoorbeeld ook een bezoek gebracht aan een zusterprogramma in Utrecht en Brussel. Na elk college gaan de studenten ook met elkaar in debat. "Wij duiden dan, wat hun eigen ideeën ook mogen zijn, een aantal

studenten pro en een aantal studenten contra aan. Eén of twee studenten worden als debatleiders aangesteld. Hier worden argumenten naar voren gebracht door het publiek, zodat andere studenten ook kunnen tussenkomen."

HOMO ECONOMICUS, DOKTER EN STERRENKUNDIGE

Het uiteindelijke doel van honoursprogramma's, volgens prof. **Jeroen Huisman**, die onderzoek voert naar diversiteit en hoger onderwijs, is het interdisciplinaire. "Het interdisciplinaire karakter straalt ervan af, omdat

studenten uit verschillende opleidingen bij elkaar worden gebracht, en te maken krijgen met belangrijke thema's die spelen in de huidige maatschappij." Die interdisciplinariteit heeft volgens Huisman een belangrijke rol te spelen in de samenleving: "Wij, de maatschappij over het algemeen, hebben te maken met een aantal complexe thema's, lastige vraagstukken waar de wetenschap op dit moment geen antwoord op heeft omdat men vanuit de eigen discipline ernaar kijkt, en maar een deeloplossing aanbiedt. Wat is nu mooier dan veel mensen te hebben die over die grenzen heen kunnen kijken en kunnen verbinden, kunnen samenwerken, en kunnen bijdragen aan het oplossen van die problemen?" Maar elk voordeel heeft zijn nadeel. Door het interdisci-

“

Iedere selectieprocedure heeft zijn voor en nadelen, maar ik denk dat we een goede formule gevonden hebben

plinaire karakter wordt er soms minder diepgaand gewerkt. "Het is moeilijk om te schrijven of discussiëren over dingen waar je niets van weet (hoewel dat dan ook weer een uitdaging is). Soms werd er niet verder gegaan dan de oppervlakkige kennis, wat een gemiste kans is", aldus een studente die twee honoursprogramma's heeft doorlopen.

Voor de (inter)facultaire honoursprogramma's stralen deze interdisciplinariteit af. Het honoursprogramma in Life Sciences: 'breaking frontiers', bijvoorbeeld, is een samenwerking tussen de faculteiten Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen, Diergeneeskunde en Farmaceutische Wetenschappen. "Bij ons staat het

wetenschappelijke centraal, het gaat echt om een wetenschappelijk project. De honoursstudent gaat in een een-op-eenrelatie aan projecten werken. We stimuleren promotoren om deze projecten zo te schrijven dat ze zowel door een student uit de farmacie als uit de geneeskunde gekozen kunnen worden. De bedoeling is dat er echt aan wetenschappelijk onderzoek gedaan wordt. Dat kan gaan van populatieonderzoek tot kwalitatief onderzoek zoals het echte fundamentele wetenschappelijk onderzoek: in het labo met buisjes en pipetten bezig zijn.”

Maar net bij het stokpaardje van de honoursprogramma's knelt het schoentje. Toch tenminste voor prof Huisman: “Je hebt niet meteen meetbare indicatoren voor interdisciplinariteit, maar laten we erop vertrouwen dat dat *spin-off* heeft. Bij de honoursprogramma's, als ik eerlijk moet zijn, hebben we geen zicht op wat nu het effect is. De tevredenheid van de studenten, dat is maar één aspect. Zijn deze studenten nu

ook echt wijzer geworden in algemene zin? Dat weet ik niet. Dat moet ik onbeantwoord laten.”

NIET AL WAT BLINKT IS GOUD

Na afloop van het programma krijgen studenten ook een aanbevelingsbrief van de rector. Deze brief zou een meerwaarde moeten zijn bij kandidaturen voor doctoraten, beursaanvragen en zelfs sollicitaties. Maar ook rond het effectieve nut van deze aanbevelingsbrief hangt veel mist. “Wanneer ik solliciteerde voor een aantal vakantiejobs heb ik de aanbevelingsbrief erbij opgestuurd. Vaak werd er echter nadien niet meer over gesproken. Soms moest ik eens uitleggen wat die regel op mijn cv precies inhoudt, niet al te veel mensen buiten de universiteit zijn op de hoogte van dit honoursprogramma”, aldus een ex-honoursstudent. Voor een andere ex-honoursstudent had de aanbevelingsbrief wel waarde: “Heeft dat mijn kansen op een doctoraat verhoogd? Geen idee, in België alleszins niet. Voor mijn doctoraat

in Amerika weet ik niet in hoeverre het doorgewogen heeft. Kwaad kan het alleszins niet, gezien het toont dat je naast je reguliere curriculum er nog een serieuze werklading kan bijnemen. Voor een wetenschappelijke setting zie ik zeker de meerwaarde.”

Kritieken die luiden dat dit soort programma's elitair zijn roepen al snel Engelse doembeelden op, waarbij de politieke top nagenoeg volledig uit dezelfde “Boy's Clubs” komt. Het gevaar van een dergelijke toekomst is wellicht beperkt, dat vindt ook Huisman: “Ik wil niet zeggen dat de universiteit zich niet druk hoeft te maken om elitevorming; ik wil maar aangeven dat er niet meteen een causale link ligt tussen het vormen van een elite en het vergaren van de macht door die elite”, meent Huisman. “Gezien de kleinschaligheid van deze initiatieven in het Vlaamse denk ik niet dat we daar zo bang voor hoeven te zijn.”

VENI, VIDI EN GROTENDEELS VICI

Hoewel de concrete voordelen van honoursprogramma's moeilijk aan te kaarten blijven, zijn de studenten in het algemeen wel tevreden over het programma. Voor deze topstudenten is het dan ook een buitenkans om hun kennis en zienswijze te verbreden. Voor degene die het aankunnen en geselecteerd worden, bieden de Quetelet colleges een extra intellectuele uitdaging aan, terwijl de (inter)facultaire honoursprogramma's de studenten leren kennismaken met concreet wetenschappelijk onderzoek. Emeritus professor Kristiaan Versluys vat het mooi samen in een anekdote: “Ik herinner me een opmerkende redevoering, zo'n twee jaar geleden, waarin de student zei: we hebben leren twijfelen. De wetenschappelijke twijfel, dat is wat hen bijgebracht wordt. De complexiteit van alles inzien, niet in inertie of cynisme, maar er toch voor zorgen dat men zich niet laat vangen door simplistische redeneringen.”

Mythbusters: UGent tunneleditie

foto's door Hanne Thiessen, tekst door Keanu Colpaert, Nicky Vandeghinste en Hanne Thiessen

Er doen allerlei geruchten de ronde onder studenten, maar heb je die van de tunnels al gehoord? Blijkbaar zitten er onder de Blandijn, die de Rozier verbinden met de Boekentoren, én onder de Sterre, waar ze van S9 naar S8 leiden. Is daar eigenlijk iets van waar?

In alle mythes zit wel een zekere waarheid en waar rook is, is vuur. Reden genoeg dus om wat gefluisterd wordt in de wandelgangen eens journalistiek te onderzoeken. Zoals eigen is aan de beste geruchten, hoorden we via via het verhaal dat er tunnels zouden zijn die de Rozier verbinden met de Boekentoren, een roddel die een lid van Filologica, een van de kringen die in de kelder van de Blandijn zetelen, ook bevestigde.

HET BETERE JOURNALISTIEKE GRAAFWERK

Decaan **Gita Deneckere** had er zelf nog nooit van gehoord, dus contacteerden we **Sylvia Van Peteghem**, hoofdbibliothecaris van de Universiteit Gent (en overigens ook de eerste vrouwelijke bibliothecaris van een Belgische universiteitsbibliotheek). Zij bevestigde dat er kelders zijn onder de Boekentoren, maar helemaal geen tunnel. Ook belden we met **Bart Bieseman**, logistiek

analist bij de Directie Gebouwen en Facilitair Beheer (DGFB). In studenten-termen: iemand die met de gebouwen van de UGent bezig is. Hij wist ons te zeggen dat er formeel gezien wel tunnels zijn, maar niet voor mensen. Er loopt namelijk stoom door die tunnels en daar door lopen kan een vrij pijnlijke

“

Er loopt stoom door de tunnels, dus daar door stappen kan een vrij pijnlijke dood veroorzaken

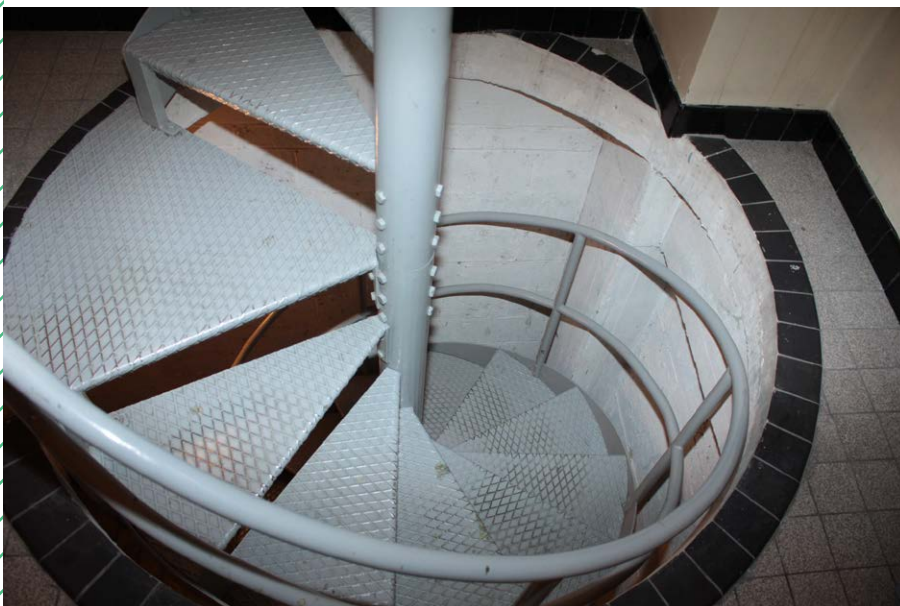
dood veroorzaken. Op advies van Van Peteghem vroegen we het nog even aan **Tineke De Backer**, projectleider bij de voorgenoemde DGFB. Zij wist te vertellen dat er technisch gezien wel een tunnel loopt tussen de Boekentoren en het complex Plateau-Rozier, maar ze

wees er op dat dit eerder een 'caniveau' is (in mensentaal: een goot), waar technische leidingen doorlopen. Ook deze tunnel is dus niet toegankelijk.

Negatief nieuws dus, maar niet gevreesd! Aangezien alle respondenten enthousiast waren en het eigenlijk zelf niet honderd procent zeker wisten, was een eigen onderzoek nu wel aan de orde. Onder het motto “open gebouwen policy betekent dat je overal mag rondneuzen” gingen we op pad. Een expeditie doorheen de Blandijnkelder leverde licht angstaanjagende foto's, veel archiefkasten en een weinig gebruikte trap op (voor de geïnteresseerden: de deur naast de coffeecorner). Jammer genoeg geen echte tunnels. Dan maar de Rozier uitproberen, want het is natuurlijk eigen aan tunnels dat ze twee plekken verbinden.

BELGIAN HORROR STORY

De kelder van het Plateau-Roziergebouw is in één woord angstaanjagend. Buiten de gang naar de fietsenstalling aan de Plateaukant, wordt die overigens ook zeer weinig gebruikt. Wie toch de moeite neemt om verder te wandelen, komt een (wederom, licht angstaanjagend) afgesloten gebouw van de vakgroep Milieutoxicologie tegen, alsook een (misschien nog meer schrikwekkende) kamer vol douches. Iets verder vind je ook een afgesloten en vervallen gang, waar de verbouwingen bezig zijn. Het is ten strengste verboden daardoor te gaan, al wordt er weinig gedaan om voorbijgangers tegen te houden. Gelukkig kan je langs

boven ook rondgaan naar de Rozierkant om in de kelder te geraken. Daar zitten onder andere lokalen van de werkgroep Archeologie en worden er wederom een hele hoop vervallen kamers gebruikt als archief. Bovendien heb je er een heel mooi zicht op de studenten die beneden in de bib van de Faculteit Letteren en Wijsbegeerte studeren, die vreemd opkijken als ze zien dat je daar kan geraken. Jammer genoeg waren er geen tunnels te bespeuren, al kunnen die natuurlijk achter een van de vele vergrendelde deuren zitten. De kans daarop is echter bijzonder klein, waardoor we deze mythe wel als *busted* kunnen beschouwen.

ONDERGRONDSE WETENSCHAPPERS?

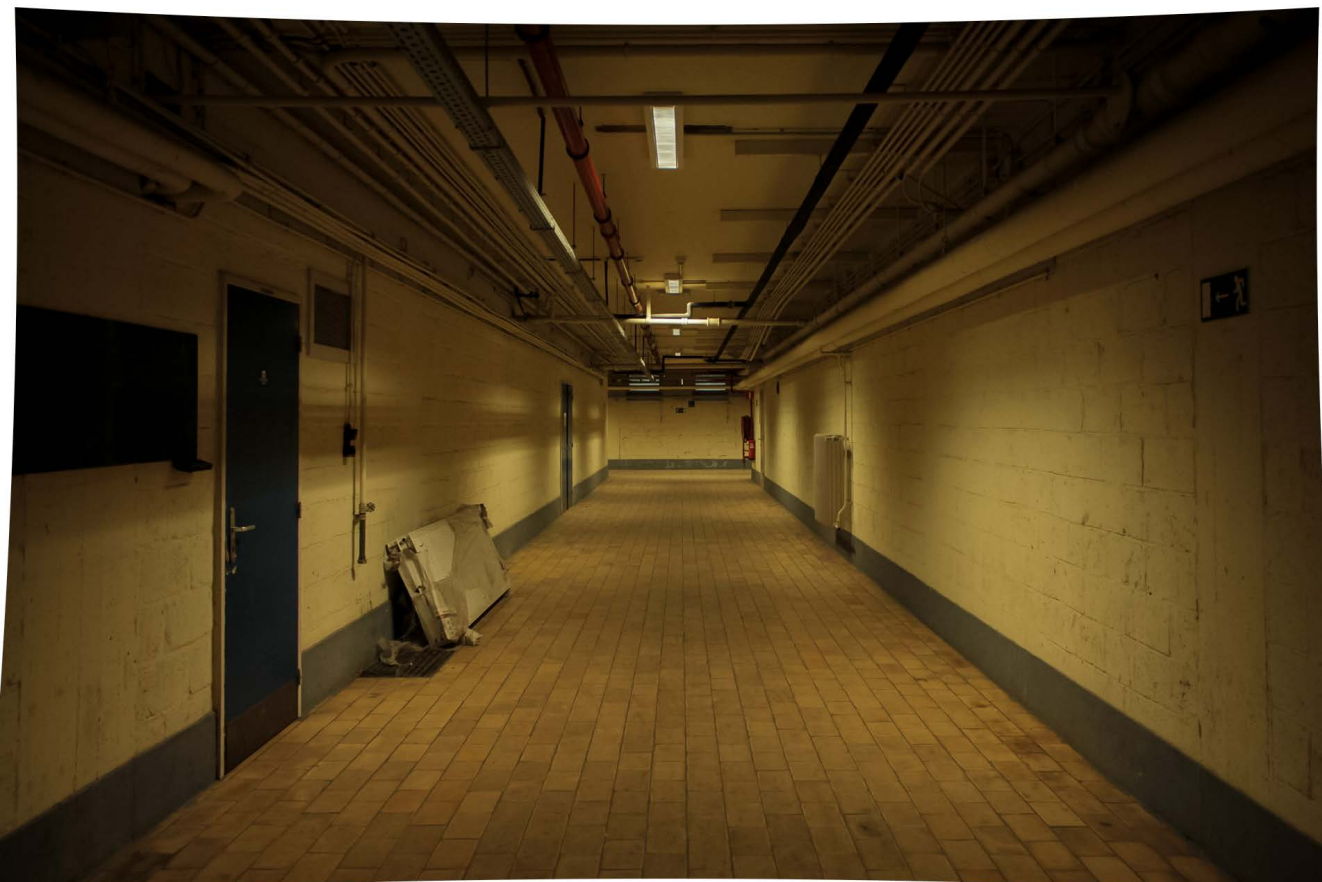
Hoe zit het dan met de tunnels tussen S8 en S9 aan de Sterrre? Een nieuwsgierig lid van Zeus WPI bevestigde dat dit verhaal de ronde deed en kon ons zelfs de deur wijzen waarachter deze mysterieuze tunnels zouden zitten. Connecties hebben opent werkelijk

deuren! Na onszelf door een kleine metalen deur te persen, kwamen we een ruimte binnen die net groot genoeg was om in te hurken en net klein genoeg om een claustrofobische hartaanval te krijgen. Als dit de befaamde tunnelverbinding was, zou het gebruik ervan enorm af te raden zijn. We volgden de tunnel tot het einde en kwamen uit op een muur. Een enorm teleurstellende muur. Geen deuren, geen verdere holtes

om in te kruipen, niet eens een buizenpoststelsel of een konijnenhol.

Met pijn in het hart moeten we dus ook deze mythe als *busted* beschouwen. Na doodsangsten te hebben doorstaan, keerden we volledig bedekt met spinnenwebben huiswaarts. Zonder tunnels, maar wel met een hoop angstaanjagende foto's en spannende verhalen over ondergrondse verkenningstochten voor het nageslacht.

Studentenverenigingen en duurzaamheid, een succes?

tekst door Antoon Van Ryckeghem, Pieter-Jan Frees en Mingtje Wang, illustratie door Daan Van Cauwenberge

Io vivat! Io vivat! Nostrorum et terrae sanitas! Studenten drinken tegenwoordig zowel op hun gezondheid, als op die van onze planeet. Maar hoe hoog dragen studentenverenigingen duurzaamheid werkelijk in het vaandel?

Van herbruikbare cantusbekers tot stadstuintjes die als paddenstoelen uit de grond schieten; het duurzame gedachtegoed lijkt niet meer weg te denken uit het Gentse studentenleven. Toch lijkt de Overpoortstraat bij elk ochtendgloren een heel ander verhaal te vertellen. Hoe verklaren we deze schijnbare dissonantie in onze progressieve studentenstad?

DE STUDENTENHOMES VOOROP

We stellen vast dat er vanuit allerlei instanties binnen de Universiteit Gent volop duurzame initiatieven worden ingediend. Deze kunnen grotendeels gecategoriseerd worden als specifieke projecten en structurele maatregelen. Ze vertrekken *grassroots*-gewijs vaak vanuit verenigingen en organisaties die zelf het heft in handen nemen om de huidige problematieken aan te kaarten. Vorig jaar voerde de 12urenloop bijvoorbeeld het gebruik van herbruikbare bekertjes in. Ook het Home Konvent (HK), de koepel van alle praesidia in de UGent-homes, lanceerde dit jaar herbruikbare cantusbekers. De homes kleuren dan ook groener dan andere verenigingen en konventen: zo wordt elk jaar Maart Milieumaand

georganiseerd en heeft elke home een praesidiumlid dat instaat voor milieu. Ook de gratis kringwinkel Swap Shop, een gelauwerd project vanuit internationale homestudenten dat vorig jaar de duurzaamheidsaward De Groene Ruijter

wegkaapte, vindt plaats in de homes. Niet onbelangrijk is wel dat sommige duurzame projecten makkelijker realiseerbaar zijn in een kleiner en hom(e)ogener konvent zoals het HK.

Vergis u echter niet, het zijn niet enkel konventen die zich bezighouden met duurzaamheid. Dé studenten-

vereniging waar je als gepassioneerde bewuste student terecht kan deze dagen is D'URGENT, het voormalige UGent1010. D'URGENT is op individueel niveau bezig met duurzaamheid, door te sensibiliseren, maar ook op structureel niveau, door te proberen wegen op het beleid. Zo zitten ze aan de basis van studentenmoestuin StuJardin, de groente- en fruitpakketten van Mizuna, maar ook campagnes zoals Move Your Money, waarbij ze banken onder druk zetten om enkel nog te investeren in duurzame bedrijven. Onder meer de UGent heeft zich integraal toegelegd op duurzamer beleggen na een intensieve *divestment*-campagne van onder andere D'URGENT. Geen UGentse eurocent wordt nog besteed aan investeringen in fossiele brandstoffen of bedrijven met lage duurzaamheidsgraad.

DE STUDENT EN ZIJN (BEPERKTE) MACHT

Duurzaamheidsprojecten balanceren dan ook vaak tussen het beleidsmatige niveau en het project-zijn. Volgens Sarah Van Acker, voorzitter van de Gentse Studentenraad, zullen structurele maatregelen vaak zwaarder doorwegen en dus een grotere impact maken. "Enerzijds zijn ad hoc-projecten goed,

zo kunnen ze lokaal iets aanpassen, maar anderzijds is het duurzame karakter ervan iets moeilijker te behouden. Waar wij altijd naar proberen kijken is het structurele en verankerde karakter. Is het een project dat werkelijk als project gezien moet worden, of eerder op een beleidsmatige manier aangepakt moet worden?" Over de 12urenloop vraagt Van Acker zich af of er niet overwogen kan worden om de herbruikbare bekertjes te verankeren in plaats van jaarlijks eenmalige budgetten uit te trekken. "Dat is volgens mij onze meerwaarde. Niet zomaar projecten steunen, maar ze vooral proberen te verankeren. Waarmee ik niet zeg dat dit steeds lukt. Daarvoor is er nog meer samenspraak met alle verschillende actoren en instanties nodig. Iets waar het Duurzaamheidskantoor zich sterk voor inzet."

DUURZAAMHEIDSKANTOOR

Het Duurzaamheidskantoor is een van de meest centrale organen binnen de duurzaamheidsbeweging van de UGent. Hier is elke student welkom om allerlei duurzaamheidsprojecten mee uit te denken en/of uit te werken. Hun voornaamste doel is de vele projectaanvragen die binnenstromen in goede banen leiden. Voor duurzame studentenverenigingen is **Stefanie De Schrijver** de specifieke verantwoordelijke. Hierbij proberen ze niet enkel projecten zelf tot stand te brengen, maar studenten in contact te brengen met andere verenigingen die hen daarbij kunnen helpen. Daarbij geeft het Duurzaamheidskantoor vooral bijstand via logistiek advies en waar nodig, meestal bij nieuwe initiatieven, een klein financieel duwtje in de rug.

Hoewel ze al goed op weg zijn en de goede wil wel degelijk aanwezig is, zijn er nog een aantal werkpunten. De kritiek die het luidste weerklinkt is vaak gericht op de structurele aanpak. Waar

“

De projecten vertrekken vaak vanuit verenigingen en organisaties die zelf het heft in handen nemen

het Leuvense equivalent over een honderdtal vrijwilligers beschikt, moet het Gentse Duurzaamheidskantoor zich tevreden stellen met tien jobstudenten, een coördinator en enkele vrijwilligers. Door het tekort aan mankracht en financiële middelen zien veel projecten nooit het daglicht. "Wij krijgen

zodanig veel projecten dat we niet overal kunnen helpen." Nochtans zijn er vanuit het Duurzaamheidskantoor voldoende initiatieven om vrijwilligers te zoeken. Van een standje op de Student Kick-Off tot een eigen website beheren - en momenteel hopen ze vooral met de vitrine onderaan het Ufo dat de mensen hun kantoor, de Green Hub, makkelijker zullen vinden. Maar zelfs al vinden studenten het Duurzaamheidskantoor, zich effectief engageren blijft een pijnpunt. "Mensen komen altijd zeer geëngageerd naar ons toe, maar als we mailen antwoorden ze vaak niet." Een probleem waar de Leuvense collega's een oplossing voor gevonden hebben. "Zij werken inderdaad met meer vrijwilligers, en degene waarmee ze werken moeten ook een contract tekenen. Als ze erbij komen, moeten ze zich effectief engageren."

Daarenboven zijn het niet enkel de cijfers van vlees en bloed die tellen. Indien het Duurzaamheidskantoor al over voldoende menselijk vermogen zou beschikken, ook dan blijft hun financieel

vermogen te beperkt. "Veel studentenverenigingen hebben een duwtje in de rug nodig", vertelt De Schrijver, want de duurzaamheidsprojecten verdienen zichzelf niet altijd terug. "Ik heb het gevoel dat de studentenverenigingen veel goesting hebben om mee te doen. Er is veel engagement maar ze hebben vaak gewoon de middelen niet of weten niet hoe ze eraan moeten beginnen. Ja, we kunnen helpen, maar we zijn ook geen toverelfjes."

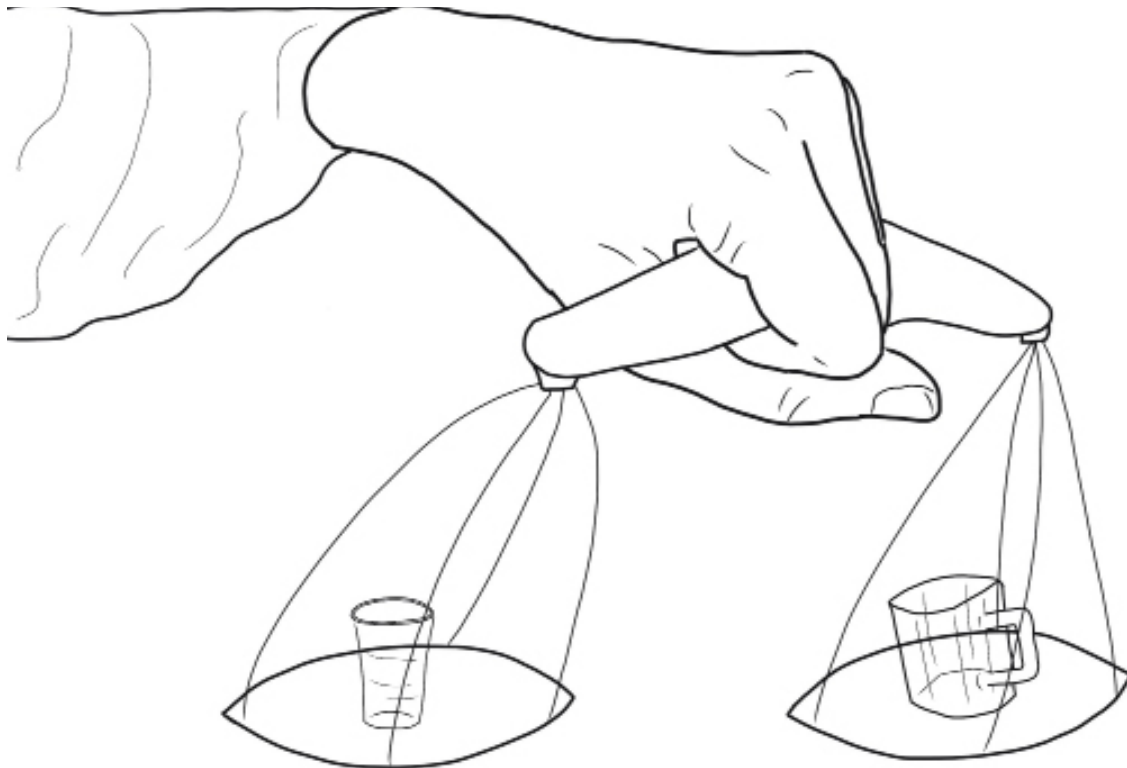
SCHIMMEL UIT EEN ONVERWACHTE HOEK

Duurzaamheid is in, maar toch lijken sommige initiatieven niet van de grond te komen. Vaak blijft het bij een enthousiast idee, al zitten er hier soms andere redenen achter dan je zou durven denken. Een goed voorbeeld zijn de herbruikbare bekertjes die verenigingen sinds kort bij de Dienst Studentenactiviteiten (DSA) kunnen afhalen. Als deze bekertjes niet op de juiste manier afgewassen worden, kunnen er zeer kleine scheurtjes ontstaan. Op zich geen probleem, tot die eens vochtig teruggegeven worden, want zo ontstaat er schimmel. De verantwoordelijkheid ligt dus bij de studentenverenigingen, maar je moet God niet zijn om te weten dat dit niet vanzelfsprekend is. Als de bekertjes na een maand gebruik vol schimmel zitten, hoe duurzaam zijn ze dan?

Dit roept vragen op over de intrinsieke motivatie van studentenverenigingen om zich duurzaam te engageren: financiële, logistieke en hooguit onverwachte problemen niet uit de weg gaande, komt het soms wel neer op een gebrek aan interesse en ambitie. Duurzaamheid is duidelijk geen prioriteit voor sommige verenigingen en konventen; of dat effectief zo noodzakelijk zou moeten

“

Wij krijgen zodanig veel projecten dat we niet overal kunnen helpen

zijn is een andere vraag. Wat voor de meeste verenigingen of konventen wel doorweegt, is de kosten-batenanalyse die ze maken, waarbij een duurzaam initiatief best prima is, zolang ze niet al te veel lasten met zich meebrengt. Daar waar het Home Konvent al jaar en dag een verplichte milieupraeses heeft in elk van haar verenigingen, ligt dit bij andere konventen wel anders. "Sommige kringen hebben daar echt geen baat bij, ze hebben het vaak al moeilijk genoeg om mensen te vinden voor hun praesidium. Het past niet in onze esprit om kringen te verplichten een bepaalde functie in te voeren", aldus **Julien Marbaix**, praeses van het FaculteitenKonvent.

ANOTHER ONE BITES THE DUST

Voor elk succesverhaal zijn er dan ook projecten die minder vooruitgang boeken, of die simpelweg gestorven zijn tijdens het verwekkingsproces. Hoewel velen succes boeken, zouden sommigen beter leren aan hetzelfde eind te trekken, terwijl anderen dan weer de bomen

niet meer door het bos zien. Simpel gezegd: vaak veel werk met weinig effect. Verenigingen werken naast elkaar aan hetzelfde project, vinden het wiel terug uit, of kennen niemand om hun inzet te ondersteunen. Ook continuïteit binnen organisaties is noodzakelijk voor het voortbestaan van het project. Wanneer er iemand van het kernteam vertrekt, neemt die vaak een hele rits aan dossierkennis met zich mee.

Onderlinge transparantie, samenwerking en communicatie zijn drie enorme werkpunten die zowel kleine als grote organisaties voelen. Door de beperkte naamsbekendheid van centrale instanties weten velen niet waar naartoe met hun vragen en ideeën; mede omdat duurzaamheid nu eenmaal zo'n breed thema is. De structurele hervormingen van het Duurzaamheidskantoor zijn hier al een stap in de goede richting. Zo zijn er nu *green ambassadors* om dit probleem tegen te gaan in de mate van het mogelijke. "Ongeveer elke facultaire studentenvereniging, op enkele

uitzonderingen na, heeft nu een *green ambassador*. Via hen werk ik samen om de werking in hun kring te verduurzamen. Deze verduurzaming gebeurt aan de hand van het boekje DUST (Duurzame Studentenverenigingen, *red.*), opgesteld met allerlei *challenges* die ze kunnen doen", aldus De Schrijver.

Het is een hobbelig en soms weinig verkend pad dat de student aftastend probeert te bewandelen. Weinigen kunnen nog ontkennen dat er voortaan rekening gehouden moet worden met het duurzame aspect van bepaalde zaken, behalve misschien de **Thierry Baudets** van deze wereld. Hoe het ook zij, dat aangewakkerde bewustzijn staat voor velen niet altijd gelijk aan een intentie tot handelen. Kan het zijn dat we dezer dagen dwepen met duurzaamheid als een abstract idee, waar we niet omheen kunnen, maar het toch een bekerworpt te ver lijkt voor de meesten om het in concreto te implementeren?

LINT, PINT EN POT

HERBRUIKBARE BEKERS VERANDEREN HET GENTSE UITGAANSLEVEN

door Wout Vierbergen

Zoals elk evenement zijn ook cantussen heuse afvalproducenten en eindigt elk zang- en drinkfestijn met een berg aan wegwerpbekers. In het begin van dit academiejaar groeide binnen het HK echter het idee om hier verandering in te brengen. Een primeur in studentikoos Vlaanderen.

En zo geschiedde: razendsnel ging de bal aan het rollen en kregen studenten die een niet-wegwerpbeker meebrachten naar een cantus een euro korting. "Vooraleer we onze eigen bekertjes aankochten, wilden we het concept al wat introduceren en afproeven welke *feeling* dit geeft bij studenten, en of het wel aanslaat", vertelt **Jessie Hanssen**, praeses van het Home Konvent (HK). "Wanneer alle homeraden zich achter een idee scharen, wat uniek is in het HK, is het wel van moeten en doet iedereen mee. In het begin was het natuurlijk niet gemakkelijk om iedereen op dezelfde lijn te krijgen, maar eens vertrokken werkt het echt wel!", vertelt **Sara Helsen**, Milieupraeses van het HK. De eensgezindheid was er en niet veel later werden er verschillende opties afgewogen en mogelijke leveranciers voor de eigen HK-bekers gecontacteerd.

Ook het FaculteitenKonvent (FK), de koepel van facultaire kringen, en het Seniorenkonvent (SK), de koepel van streek-, café- en hogeschoolclubs, werden door studentenbeheerder **Nicolas Vander Eecken** aangemoedigd om zich achter dit initiatief te scharen. Helaas maakte dit de gesprekken moeilijker en begon de tijd te tikken naarmate de examenperiode naderde. Het SK en FK lieten te lang op zich wachten en in de eerste week van januari besloot het HK om alleen verder te gaan. Vier weken later en vier dagen voor de eerste cantus van het tweede semester stonden er 500 bekertjes voor hun deur. "Het moest allemaal heel snel gaan. En dan moesten we de prijs van de bekertjes nog bepalen", lacht Hanssen.

"We hebben enorm veel hulp gekregen van **Louis Ampe**, studentenvertegenwoordiger in de Sociale Raad. Hij heeft mee leveranciers gezocht, mee het overleg met de andere konventen voorgezeten en de bekertjes getest. Ze hebben tijdens de examens echt de zotste dingen met de *samples* gedaan om te testen of ze weldegelijk *cantus-proof* zijn", vult vicepraeses **Seline Van Adrichem** aan.

Ondertussen ziet het HK de effecten al van hun herbruikbare bekertjes. "Het is echt mooi! Je gaat zo van 300 plastic bekertjes op een cantus naar vijf. Dat is echt bizar", weet Van Adrichem te vertellen. "Ook de opkuis is minder werk omdat we al die wegwerpbekertjes niet meer moeten opruimen."

Als het van Hanssen en Van Adrichem afhangt, is dit dan ook lang niet het einde van het bekertjeverhaal. "We willen de tijd nemen en naar ieder evenement dat we organiseren kijken waar we de cantusbeker kunnen inzetten en waar we verder kunnen verduurzamen. We weten wel dat we het met

kleine stapjes moeten doen. Het HK van de ene dag op de andere helemaal duurzaam maken is moeilijk."

"We hopen om in de zomer of op zijn minst in de loop van volgend jaar voor een tweede keer 500 bekertjes aan te kopen", zegt Hanssen. Ze benadrukt ook de rol van de Gentse Studentenraad in het initiatief. "Ze hebben ons een financieel duwtje in de rug gegeven. Voor sommige homes was het aanleggen van een voorraad bekertjes toch even slikken. Dankzij de Studentenraad kunnen we ervoor zorgen dat het project op termijn niet stilvalt. Dat zou spijtig zijn."

"Onze natte droom is dat de herbruikbare bekertjes, ook 'de pot' genoemd, zo traditioneel worden dat ze opgenomen worden in de blauwe pagina's (de opsomming van cantusregels en gebruiken, *red.*) van de codex. Momenteel staat er 'lint, pint en pet' in de codex. De pet is steeds minder en minder gangbaar. Van ons mag de pet vervangen worden door de pot. Lint, pint en pot!"

Shhht...

OVER AGENDA'S EN OORDOPPEN

door Ella Roose

25 september 2017. Toen ik als prille student met mijn valiesje arriveerde in het bruisende Gent, wist ik niet waar eerst gekeken. Elke dag, avond en nacht ontplofte er een bom aan verschillende evenementen, gaande van de wildste feestjes tot serieuze lezingen, intieme optredens, of culturele happenings. Hét grote dilemma bleek niet wanneer aan die lastige oefeningen van statistiek te beginnen, maar met welke afspraak, voorstelling, lezing of fuif ik mijn dag zou vullen. Het werd een verzadiging van sociaal contact en een overstroming van informatie. Werkelijk een teveel van alles op een te korte tijd. Het heeft me maanden aan overvolle avonden en twee zware examenperiodes gekost om te beseffen dat rust quasi onbestaande was in mijn olijke studentenleventje.

Hoe rijk onze studentenstad ook is, ze is arm aan een van de meest cruciale grondstoffen die het leven te bieden heeft. Na de val van de Stiltekamer (een ruimte vol planten en comfortabele zitplekken in het vroegere NEST in de oude stadsbibliotheek, waar stil zijn de norm was) bleven er niet veel alternatieven over waar ik stilte kon opzoeken. Mijn overprikkelde geest schreeuwde om een lege context. Mijn agenda bleef ondertussen maar overlopen. Innige en minder innige vriendschappen

werden 's nachts bezegeld met het goedkoopste bier. Intellectuele bespiegelingen slingerden door aula's en leslokalen. Meldingen op Facebook en Messenger stapelden zich op. Kotburen hadden lawaaierige seks. Ik dweilde met de kraan open. Externe factoren verander je niet.

Ik wou dat ik je kon vertellen dat de oplossing voor dit alles erin bestaat non te worden in een of ander Spaans klooster. Dat het oké zou zijn

“
Is het oké om die
geile konijnen naast
mij in een gruwelijke
kotbrand uit de
weg te ruimen?”

om die geile konijnen naast mij in een gruwelijke kotbrand uit de weg te ruimen. Maar af en toe blijkt de oplossing zo simpel als het aanschaffen van een paar goede oordopjes om seksgeluiden te dempen of het leren hoe je je in een koffiebar vol prikkels kan concentreren op een zwaar filosofieboek. Stilte doet zich voor als een utopisch en absoluut gegeven.

Terwijl dat dempen je al heel wat

verder kan brengen in je zoektocht naar rust.

Ik dacht op zoek te zijn naar die absolute stilte, dat volledig kalm en prikkelvrij zijn, dat ideaalbeeld van een zwevende boeddhistische monnik. En ik moet toegeven dat ik niet echt die wezenlijke stilte nodig had, maar eerder een manier om met mijn frustratie over bepaalde prikkels om te gaan. Beste geile konijnen naast mij, het jachtseizoen is bij deze gesloten. Al had ik nog steeds graag gehad dat jullie net iets stiller waren.

Studentenvertegenwoordigers heb je in alle soorten en maten, maar één ding hebben ze gemeen: ze proberen er in allerhande commissies, raden en organen over te waken dat de belangen van iedere student behartigd worden. *Quis custodiet ipsos custodes?* Een tweewekelijkse update in het reilen en zeilen van onze stuvers.

NIET AL TE DURE DUURZAAMHEID

Het Duurzaamheidskantoor van de UGent heeft een heus eisenpakket opgesteld. Daarin vraagt het de UGent om een bindend en ambitieus klimaatplan op te stellen, dat heel snel in werking treedt en vooral focust op de lange termijn. Het hoofddoel is een CO₂-neutrale universiteit tegen 2050. Tevens is het belangrijk dat het een sociaal rechtvaardig klimaatplan is, zodat het de kwetsbaarste studenten niet te zwaar in de portemonnee treft. De Gentse Studentenraad besloot deze eisenbundel, inclusief het sociale aspect, te steunen.

SHARING IS CARING

De UGent kondigde onlangs aan dat ze het delen van studiemateriaal zo veel mogelijk wil beperken. De Gentse Studentenraad is het ermee eens dat het met winst doorverkopen van materiaal niet wenselijk is, maar vraagt zich af waarom ook het gratis delen van bijvoorbeeld notities in het vizier genomen wordt. Ten eerste zou deze

maatregel leiden tot een kat-en-muisspel tussen de universiteit en de delende studenten. Daarnaast hekelt de Gentse Studentenraad ook het gebrek aan overleg rond deze nieuwe regelgeving. Het is een beslissing die eenzijdig uit de UGent voortkomt, zonder ze eerst voor te leggen

“

Ruim de helft van de studenten vindt lesopnames een goede manier om de leerstof te verwerken

aan de studenten. De indruk ontstond ook dat studenten als het ware gestraft werden omdat ze elkaar helpen. De mogelijkheid om dit materiaal te delen in besloten (Facebook) groepen blijft wel bestaan, maar de studentenraad vraagt zich af wat dit betekent voor de student met een minder sterk sociaal netwerk, de werkstudent, of de student die zich sterk engageert. De Gentse Studentenraad stelt

daarom voor om problemen die opduiken omtrent het delen van studiemateriaal samen met de studenten te bespreken.

AULAWOORD

De Gentse Studentenraad heeft haar conclusierapport rond lesopnames afgewerkt. Dit rapport werd opgesteld aan de hand van een enquête die werd gehouden onder studenten. Daaruit bleek dat ruim de helft van hen lesopnames een goede manier vond om de leerstof te verwerken. Voor velen zijn lesopnames een element geworden in hun voorbereiding op het examen. Bij vakken waar enkel slides als leerstof dienen, worden ze zelfs noodzakelijk geacht. Voor sommige studenten blijkt de leerstof bovendien beter te verwerken via lesopnames, dan door aanwezigheid in de les zelf. Opnames van hoorcolleges vallen het meest in de smaak en algemener zijn vooral de opnames van lessen die met andere colleges overlappen, lessen op moeilijk (op tijd) bereikbare locaties en lessen in auditoria met een plaats-tekort erg populair.

illustraties door Daan Van Cauwenberge

tekst door Ella Roose

DE TELOORGANG VAN DE NEERLANDISTIEK

De Vrije Universiteit van Amsterdam (VU) deed vorige maand het ondenkbare: ze schrapte de bacheloropleiding Nederlands. Hoe moet het nu in hemelsnaam verder met de moedertaal van het land?

Vijf beginnende studenten en vijf professoren: de bachelor Nederlands aan de VU telde aan het begin van dit academiejaar evenveel studenten in de eerste bachelor als er proffen waren. Een harmonisch verhaal kan je dit moeilijk noemen. De universiteit heeft in februari van haar hart een steen gemaakt en de studie volledig geschrapt. De uitleg? Het zou financieel niet houdbaar zijn en er is te weinig interesse.

MINISTER, ER ZIT EEN BANAAN IN JE OOR

Vol verontwaardiging en ongeloof stapten enkele kamerleden naar de minister van Onderwijs **Ingrid van Engelshoven** (D66). Zij zou het tij nog kunnen keren en het Nederlands van een beginnende ondergang aan de VU redden. Toch niet, de minister besloot de beslissing over te laten aan de universiteit zelf en stelde dat ze zich zou bezighouden met het algemene

probleem: de jammerlijke reputatie van het Nederlands in het onderwijs en het lerarentekort in het secundair. Er zijn in haar ogen geen directe signalen dat de studie Nederlands dreigt te verdwijnen omdat andere universiteiten, ook in Amsterdam, de studie nog steeds aanbieden. Of de minister in de ontkenningfase zit, of het probleem van de dalende interesse niet belangrijk vindt

in Nederlands, onder handen genomen wordt met maatregelen zoals tevergeefs één studie aan één universiteit te proberen redden. "Je moet opleidingen die dreigen te verdwijnen niet koste wat het kost in leven willen houden", aldus van Engelshoven.

Professor in de Nederlandse Letterkunde aan de Vrije Universiteit Amsterdam, **Johan Koppenol** biedt een genuanceerd weerwoord: "Ik denk dat een land in elk geval borg moet staan voor het behoud van een voldoende ruim en gevarieerd aanbod van mogelijkheden om de eigen taal en cultuur te bestuderen. Zodra dat in gevaar komt zal de economie inderdaad moeten wijken voor inhoud. Maar misschien is het nodig om even stil te staan bij de grondslagen van ons onderwijs. Inmiddels heeft het neoliberale denken aan sommige Nederlandse universiteiten de status gekregen van een soort natuurwet waar niet aan te ontkomen valt - en de vraag is of dat terecht is." Hij ziet de beslissing als een kwestie van politieke keuzes. Het hangt volgens hem dus heel erg af van hoe hoog huidige politieke besluitvormers zaken als taal en cultuur in het vaandel dragen. Koppenol ziet dus de zin van het besluit van de VU in, maar waarschuwt ons voor een te dominerend liberaal discours. Hij maant ons verder aan op te letten met een te harde focus op de economische kant van het verhaal.

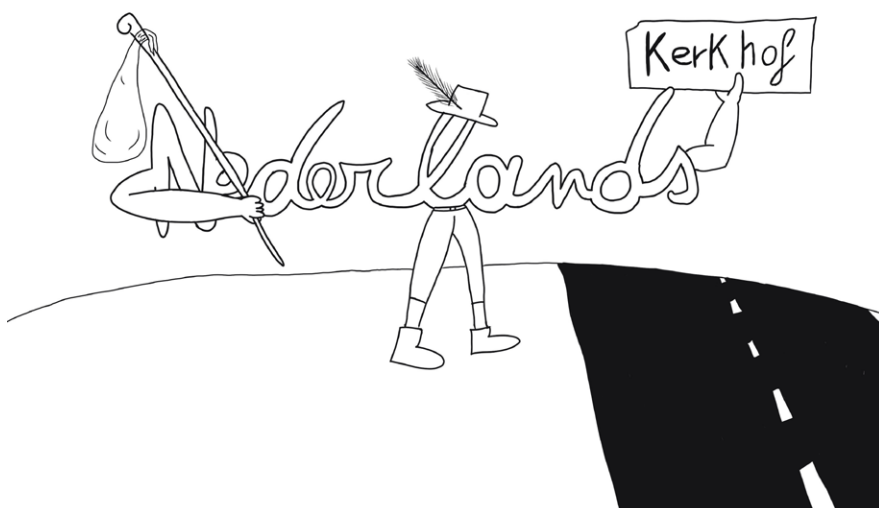
“

Taal is de ruggengraat
van onze samenleving

in het licht van globalisering, valt alleen maar naar te raden ...

WELLES NIETES

Minister van Engelshoven wil bovendien niet dat een organische evolutie, zoals de verlaging van interesse

HELAAS PINDAKAAS

De schorsing van de bachelor Nederlands aan de VU is niet te wijten aan toeval, maar kent een voorgeschiedenis

in een trend van dalende interesse in het vakgebied van de Nederlandse taal. De voorbije tien jaar is het aantal studenten Nederlands over heel Nederland met ruim 60% gedaald.

De afname in interesse voor het Nederlands ligt volgens **Heleen Sillekens**, studente Liberal Arts and Sciences aan University College Tilburg, aan de manier waarop het vak Nederlands op middelbare scholen gegeven wordt. “Ik ben zelf best veel met taal bezig, maar ik vond de lessen Nederlands op school totaal niet interessant of stimulerend. Ik heb er dus ook nooit over nagedacht om Nederlands te gaan studeren, terwijl ik spelen met taal en literatuurgeschiedenis

wel heel leuk vind.” Professor Koppenol kwam op eenzelfde verklaring uit: “Het schoolvak is in Nederland buitengewoon onaantrekkelijk geworden in de loop der jaren. Het is vooral ingericht op tekstverklaren en de mooie inhoud is weggefilterd ten gunste van een handvol trucs die een goede beheersing van het Nederlands beloven - of dat zo is, blijft de vraag. Bovendien is het beroepsperspectief van leraar voor jonge mensen niet erg aantrekkelijk.”

IN ENGLISH, PLEASE

Een andere verklaring voor de interessedaling in de Nederlandse taal zou kunnen liggen aan de groeiende

verengelsing, en dan vooral aan de universiteiten in Nederland. Heel wat universiteiten in het land zijn aan het evolueren naar een curriculum dat quasi volledig in het Engels aangeboden wordt. Dit gaat over lesmateriaal zoals boeken, maar ook over de lessen zelf die in het Engels gegeven worden. Sillekens denkt dat het geen kwaad kan dat er een aantal studies in het Engels aangeboden worden: “De confrontatie met het Engels leert ons op jongere leeftijd open te staan voor dat wat anders is en voor wat we niet gewend zijn. Nederland is nog steeds deel van de wereld en kan er niet aan ontsnappen dat het in contact komt met de rest van de wereld. Hier moeten wij als individuen goed mee kunnen omgaan.”

Daartegenover staat volgens professor Koppenol dat een goede beheersing en studie van het Nederlands onmisbaar is en blijft. “Het is een basis voor het leren van vreemde talen, het belangrijkste communicatiemiddel in onze samenleving, het voertuig van maatschappelijke ideeën en de eigen kunst en literatuur. Het is bovendien ook nog eens de rechtstaal en de politieke taal.”

RELEVANT OF AMBETANT?

Kunnen we nu concluderen dat de Nederlandse taal en het bestuderen ervan irrelevant is geworden? Zowel Heleen Sillekens als professor Koppenol vinden van niet. “Onze taal is de ruggengraat van onze samenleving. Een goede beheersing ervan is cruciaal om met succes te kunnen deelnemen aan onze samenleving”, aldus Koppenol. De bachelor Nederlands wordt dan wel geschrapt aan de VU, maar er bestaan wel degelijk nog vurige voorvechters die de schoonheid en relevantie van de taal aantonen door ze te bestuderen en ze te bespelen. De Nederlandse taal is dus nog lang niet dood.

STREEK VAN DE WEEK

tekst en foto door Nathan Pelgrims

Elke streek heeft zo zijn bijzonderheden. In Ieper gooien ze katten van de toren, in Geraardsbergen eten ze mattentaarten en Aalst is doordrenkt met marginaliteit. Wij schotelen elke editie de meest prominente clichés aan een regionale club voor en zien hoe zij die verteren.

Is de marginale driehoek een vierkant? Zijn we te streng voor dopen? Praeses Thibo Van der Haegen, cultuurpraeses Lisa Carrette en schachtentemmer Isaak Noerens van Moeder Egmont uit Zottegem geven hun mening.

Welke stereotypes achtervolgen Zottegem?

Thibo: "Er wordt weleens gezegd dat Zottegem vol zotten zit. Soms worden we ook tot de marginale driehoek gerekend."

Isaak: "Eigenlijk zou het dan uitgebreid moeten worden tot een marginaal vierkant."

Lisa: "We zitten er net niet in."

Thibo: "Het is vaak onduidelijk of we er nu in zitten of niet." Isaak: "Het hangt ervan af welke dag het is. Vrijdagavond wel. Dan zie je die mannen aan het station staan. Waar ze vandaan komen weet ik niet. Ze zijn met scooters en rijden rond de markt."

Hoe staan jullie bekend bij andere clubs?

Isaak: "De laatste jaren zijn we serieus gegroeid en daardoor krijgen we een grotere naam."

Lisa: "We zijn wel een vrij gesloten club in vergelijking met andere clubs. Vroeger

Moeder Egmont

was Egmont op Zottegem zelf gericht, maar nu steeds meer op Gent."

Vind je het jammer dat jullie zo groot aan het worden zijn?

Isaak: "We zitten nu nog op het punt waarop we nog niet weten of we het goed vinden of niet."

Thibo: "Ik vind het zeer leuk, het feit dat er veel meer nieuwe mensen zijn om te leren kennen." Isaak: "Het is nog net *wijs* omdat het nog net haalbaar is, maar als het zo blijft evolueren ... Uiteindelijk, of we volgend jaar nu met 12 of met 50 zijn, ik blijf content."

Wat houdt jullie samen als Zottegem-naren? Is er een Zottegemse identiteit?

Isaak: "Een identiteit? Goh, bij Geraardsbergen kan je je dat onmiddellijk voorstellen: dat is de dikke van Geraardsbergen. Dat zijn van die gasten, van die *bazekes*. Bij Zottegem zou ik het niet echt weten."

Lisa: "Maar op een of andere manier kennen we elkaar allemaal."

Thibo: "Een West-Vlaming zei me dat hij ons kon herkennen aan ons accent. Dus blijkbaar hebben we een accent."

Isaak: "Ooit zei een meisje tegen mij: 'Je bent van Zottegem? Laat het dan maar. Ik heb er al genoeg van Zottegem gehad.'"

Waarom trekken jullie graag op met mensen uit je eigen streek?

Lisa: "Zo sta je toch in contact met mensen uit verschillende opleidingen,

en mensen waar je al mee naar dezelfde middelbare school ging."

Isaak: "Het is moeilijk om de oude Zottegemse vriendschappen los te laten."

Thibo: "Het is een bende waarvan je op voorhand weet dat het een leuke avond gaat zijn."

Jullie dopen ook. Hoe gaat dat eraan toe?

Isaak: "Vrij rustig. Het wordt nooit echt verbaal denigrerend. Je kent iedereen ook, dus het is vooral lachen. Al bij al is het zowat een vieze teambuilding."

Thibo: "We doen het vooral voor de schachten, zodat ze elkaar leren kennen."

Isaak: "Met die schandalen wil je het zeker niet op je geweten hebben dat er iets gebeurt en dat jij daar dan staat."

Thibo: "Wij zijn erkend door de UGent en dus verplicht om het doopdecreet te ondertekenen, ook al dopen we buiten Gent."

Lisa: "Het is wel jammer dat wij daardoor een slechte naam krijgen natuurlijk. Vrienden en familie vragen dan of het er echt zo hard aan toegaat, en soms volgen er heftige discussies op familiefeesten. Er wordt te streng op gekeken. In hun tijd gebeurde dat toch ook?"

Thibo: "Er zit een verschil tussen de mensen die wel en niet in een studentenvereniging hebben gezeten. Eerlijk gezegd denk ik dat het er vroeger nog veel erger aan toe ging."

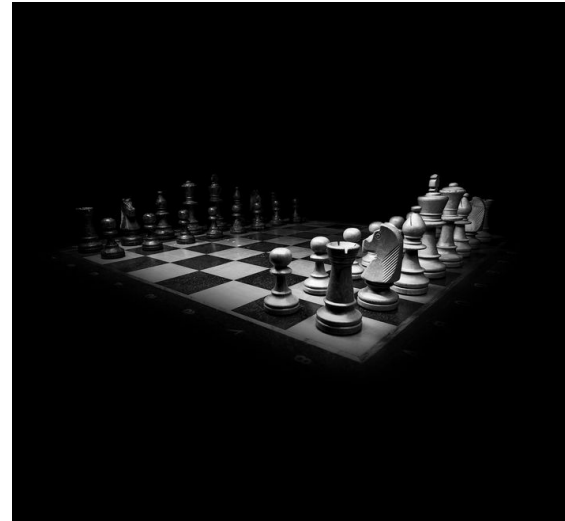
Isaak: "Het zit er wel een beetje in dat we empathisch zijn. Misschien is dat zowat de identiteit van Zottegem: dat we geen echte eikels zijn."

PATSTELLING

Hoeveel verschillende schaakpartijen kan je mogelijk spelen? **Claude Shannon** schreef in de jaren '50 een paper over het programmeren van schaken in computers. Daarin illustreerde hij met een terloopse schatting van 10^{120} verschillende partijen, wat meer is dan de hoeveelheid atomen in het observeerbare universum (10^{80}), dat indien je een computer steeds de beste zet zou laten berekenen, het eeuwig zou duren. Het enorme scala aan mogelijke

partijen maakt dit gewoon onmogelijk. Een andere wiskundige, **G.H. Hardy**, stelde dat dit eigenlijk nog veel groter was, in acht genomen dat nonsenspartijen ook mogelijk zijn, en kwam uit op $(10^{50})^{50}$. Indien iedereen op aarde elke dag een verschillende partij zou spelen, zou je er nog triljoenen jaren over doen. Denk dus vooral niet té hard na over de volgende zet van je tegenstander, het zou nog eens kunnen tegenvallen.

THE SPERM KILLER

De mannelijke pil zou wel eens een *over the counter* apothekerspilletje kunnen worden in de nabije toekomst. Een studie rond de veiligheid en tolerantie bij dagelijks gebruik gedurende een maand op gezonde mannen, bleek hormoonresponsen te produceren die consistent zijn met effectieve contraceptie. **The University of Washington**, te Seattle, werkte hiervoor samen met **LA BioMed**. Participanten ervoeren naar verluidt geen ernstige neveneffecten,

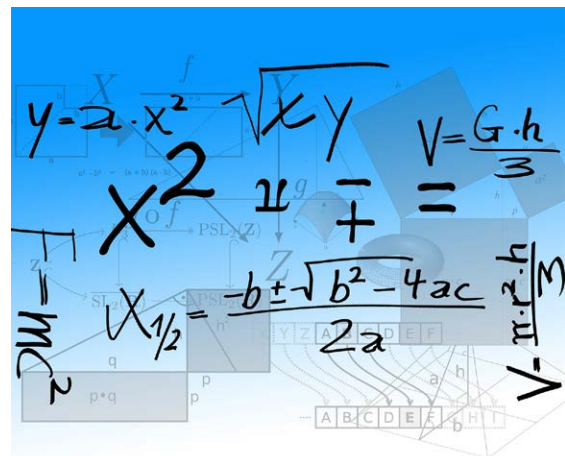
ondanks dat hun testosterongehalte drastisch gedaald was. Het betrof slechts veertig proefpersonen, en de pil zit nog in zijn prille proeffase. Toch voorspelt onderzoekster **Christina Wang** dat veilige, reversibele, mannelijke, hormonale contraceptie binnen 10 jaar op de markt verkrijgbaar zou moeten zijn. Dit is echter geen anti-SOA-middelje, dus onze latex vriend blijft een aanrader als je niet wenst dat je genitaliën er mogelijk af rotten.

MILLENNIALS

Stel je wil miljonair worden, maar je bent nog allui. Er bestaat hier een oplossing voor: los één van de zeven millenniumvraagstukken op die in 2000 verzameld zijn door het **Clay Mathematics Institute**. Op die beruchte 24 mei van dat jaar hebben wiskundigen de zeven grootste wiskundige problemen neergeschreven en de wereld ingestuurd met de prangende vraag of de mensheid zich toch eventjes hiermee zou willen bezighouden.

Die arme wiskundigen moeten echter op hun honger blijven zitten, er is namelijk tot nu toe nog maar ééntje sluitend opgelost. De Rus **Grigori Perelman** wist al twee jaar na de publicatie het 'Vermoeden van Poincaré' te bewijzen. Bovendien weigerde Perelman de miljoenprijs en de honneursmedaille. Hoewel het begrijpen van de hypothesen op zich redelijk haalbaar is, vergt het bewijzen ervan de strafste wiskundebollen ter wereld. *Math is a bitch...*

Hou je bek en bef me (Survival edition)

DE ULTIEME OPLOSSING VOOR GEWELDLOOS VAMPIRISME

door Hanne Thiessen

illustratie door Emilie Devreese

DOKTER
SCHAMPERSTEIN

Niet elke wetenschapper houdt zich bezig met proefbuizen, deeltjesversnellers of lasers. Dr. Schamperstein kiest voor een theoretische aanpak en baant zich een weg door formules, berekeningen en kennis om zijn licht te schijnen over een prangende maar absurde vraag.

Er zijn heel wat verschillende soorten vampieren, en dus ook veel verschillende redenen waarom ze bloed drinken. Volgens sommige mythes drinken vampieren bloed omwille van de 'chi' of 'levensessentie' die erin zit. Andere mythes zeggen dan weer dat ze gewoon de calorieën uit het bloed nodig hebben, net zoals mensen calorieën uit hun voedsel halen. Deze laatste theorie wekt wat vragen op. Er is namelijk ook een ander soort bloed dat het lichaam maandelijks verlaat en veel voedzamer geacht wordt dan het gewone: menstratiebloed.

SUPERKRACHTEN

Het klopt echter niet helemaal dat menstratiebloed voedzamer is. Er zitten maar weinig vitamines in circulair bloed en dus ook in menstratiebloed. Wat dan wel meer voorkomt in het goedje zijn proteïnen en ijzer. De grote hoeveelheid proteïnen in het bloed kan verklaren waarom vampieren zo sterk zijn. Omdat een vampier een grote hoeveelheid rode bloedcellen aanmaakt om de overvloedige hoeveelheid ijzer te verwerken, heeft ook dat bestanddeel een doel. Dit zou dan weer het grote uithoudingsvermogen van de vampier kunnen verklaren. Wat menstratiebloed nu interessanter kan maken dan gewoon circulair bloed, is het feit dat het niet enkel bestaat uit bloed. Er komt veel meer aan te pas.

Menstratiebloed bestaat uit bloed (*duh*), stukjes baarmoederslijmvlies en vaginaal vocht. Het is nu net dat laatste dat menstratiebloed erg voedzaam zou maken voor een vampier.

CALORIEËN TELLEN

Hou in gedachten dat we het hebben over vampieren die bloed drinken vanwege de calorieën. Als we dat buiten

beschouwing laten, is alles wat er nu volgt volledige *bullshit*. Laten we ons een vampier inbeelden. Een man van 173 cm en 55 kg. Ondertussen is hij 100 jaar, wat zijn krachten sterker maakt en zijn nood aan calorieën vermindert. Er bestaan tal van sites die voor jou berekenen hoeveel calorieën je per dag moet innemen om op een stabiel gewicht te blijven. Als we van onze vampier een weinig actief mens maken, heeft hij ongeveer 1381,19 kcal/dag nodig. Hiermee gaan we verder. In 35 ml menstratiebloed zitten totaal ongeveer 29920 kcal. Die 35 ml is de hoeveelheid die de gemiddelde vrouw ongeveer verliest tijdens haar menstratie. Van hieruit is het simpel rekenwerk.

Als deze cijfers kloppen en onze vampier geen puur bloed nodig heeft, kan hij tot 21 dagen overleven tot hij weer moet drinken.

De vrouwen onder ons weten het al. Dit is hoe lang het duurt tot de volgende maandstonden weer beginnen.

GEWOON DOEN

Onze bloeddinker zou dus maar één keer in de maand moeten drinken om in leven te blijven. Dit is een groot verschil met vampieren die gewoon bloed drinken. In een liter circulair bloed zitten ongeveer 900 calorieën. Hij zou dus anderhalve liter per dag moeten drinken om te overleven. Een mens heeft gemiddeld 5 liter in zijn of haar lichaam zitten. Als je als vampier je slachtoffer volledig leeg zou zuigen, kan je ongeveer een 3 of 4 dagen overleven zonder opnieuw te drinken. Het is dus veel makkelijker voor een vampier om gewoon menstratiebloed te drinken. Plus, op deze manier hebben de bloedzuigers veel minder doden op hun geweten. Je vraagt je waarschijnlijk af hoe een vampier in hemelsnaam aan menstratiebloed zou komen. Het enige correcte antwoord: beffen. Gewoon doen!

Tinderloos daten in de 21ste eeuw

door Nicky Vandeghinste

Daten in de 21ste eeuw, dat hoort via Tinder en het digitale landschap, toch? Er zijn mogelijks andere, meer primitieve uitwegen die hoogstnodig uitgetest moeten worden.

Deze *Schamperlab* begint met een bekentenis. De voor u schrijvende redacteur heeft geen Tinderaccount meer. Dit is niet bewust, of zelfs niet door een of andere scandaleuze gedraging ten opzichte van mijn tinderende medemens, maar door een tactische fout. Blijkbaar is het een inbreuk op de algemene voorwaarden je account te vaak wispelturig te verwijderen en later opnieuw te installeren.

De gelegenheid biedt zich aan om de retroroute te nemen. Er moet echter toegegeven worden dat na enige tijd gesteund te hebben op de digitale wereld om mensen te ontmoeten, de vaardigheid om gewoon mensen te ontmoeten, er misschien wat op verwaterd is. Ook merk je plots dat flirten in het echte leven niet

gebeurt via emoticons. Er was een tijd waarin er hele handleidingen bestonden voor de vrijgezelle jongedames van de jaren vijftig. Die vertelden over hoe ze zich moesten gedragen en hoe zedig, doch aanlokkelijk te zijn. Dezer tijden hebben we clickbaitartikels op websites die eisen dat je adblock uitschakelt en in de kantlijn je een complex aanpraten over elk mogelijk deel van je lichaam en je persoonlijkheid.

JUST SMILE AND NOD

De aanvankelijke hypothese is dat al deze tips en tricks nogal leeg en nutteloos zijn. De meest voorkomende tips lijken zo voor de hand liggend dat het je oogballen in hun kassen doet weggrollen. Ik bereid me voor op een sociaal

experiment en houd in mijn achterhoofd dat dit soort artikel melodramatische gevolgen had voor de personages van *How to lose a guy in ten days*. Nadat ik mijn ethische bezwaren opzij heb geschoven, zullen de vrijgezelle mensen in mijn omgeving drie dagen lang het subject worden van enkele tests.

De eerste dag focus ik me op de meest voorkomende en dus ook meest voor de hand liggende tips. Er wordt me verteld te glimlachen, mensen licht te proberen aanraken en iets meer te knippen met mijn ogen. In de ochtend sta ik iets vroeger op om wat moeite te doen verzorgd over te komen. Dit vormt al de eerste uitdaging. Het kwartier slaap dat wordt opgegeven voor het aanbrengen van concealer en het blazen van haar vergt waarschijnlijk al een extra dosis concealer. Er is duidelijk een tweestrijd tussen de mogelijke meerwaarde en de opoffering die dit vraagt.

Het voortdurend glimlachen voelt al vlug een beetje fake. Gelooft iemand nog dat ik zo goedgeluimd ben? Zie ik er niet een beetje uit als een seriemoordenaar? Het extra knippen zal in dat geval al zeker niet helpen. Ook komt de tip om aan *small talk* te doen heel vaak voor, of 'saaie vragen' stellen. De schrijvers van die tip zijn zich er blijkbaar niet van bewust dat een hele dag aan iedere nieuwe persoon vragen wat ze studeren en of ze lekker gegeten hebben ook voor mij saai is. Desalniettemin is mijn dag vaker dan anders gevuld met luchtige conversaties en nieuwe

Je account is verwijderd

Je Tinder-profiel is verwijderd omdat er activiteiten zijn geconstateerd die in strijd zijn met onze Gebruiksvoorwaarden.

kennissen. Een date of een vriendschapsverzoek is er niet van gekomen, maar sociaal contact in elk geval wel.

GEZELLIGSCHAPSSPELLETJES

De tweede dag van mijn sociaal experiment neem ik er een tip bij die iets meer concreet is. Er wordt aangeraden om deel te nemen aan nieuwe activiteiten, bij voorkeur iets dat je zelf al heel graag doet of waar je geïnteresseerd in bent. Het is een extra voordeel als je er alleen naartoe gaat en je er niemand of toch bijna niemand kent. Dit voelt als een heel hoge drempel aan. Het valt te begrijpen dat sommige mensen het moeilijker hebben mensen offline te ontmoeten omdat het des te makkelijker is dag in dag uit binnen je eigen sociale kring te blijven.

Het is de avond van de gezelschapsspelletjesavond van Zeus WPI. Ik ken er een drietal mensen, maar loop nog enigszins bedeesd het lokaal op De Sterre binnen. Het spel Jungle Speed brengt me tegenover een vriendin en twee charmante informatici. Bij het grijpen naar de totem verstrengelen mijn vingers met een van hen. Ik let erop hem extra in de ogen te kijken. Ons oogcontact duurt even tot ik een kriebel in de buik voel. Ik besluit hem later op de avond wat 'saaie vragen' te stellen. De saaie

vragen lopen over in oprechte interesse en we praten verder in de zetel onder een dekentje. Ik hoef mijn glimlach niet meer te forceren en ook het oogcontact komt vanzelf. Ik wordt zeer galant naar mijn fiets gewandeld en er kwam geen date, maar een vriendschapsverzoek, een half uur na mijn vertrek vanop De Sterre.

PARTICHTARMEREN

Na het relatieve succes van dag twee, wordt het experimenteren vervolgd op een derde dag. Je lichaamshouding aanpassen en je gsm-gebruik tot een minimum beperken zijn tevens twee

“

Ik hoef mijn glimlach niet meer te forceren en ook het oogcontact komt vanzelf.

tips die op zich minder vaak voorkomen, maar wel toepasbaar zijn, zelfs als je met niemand in conversatie bent. Dus ook aan een toog of aan een bushalte zou men zich moeten openstellen voor willekeurige interacties met de buitenwereld. Ik besluit deze theorie te testen de avond voor Dies Natalis, op het evenement van 50 jaar participatie. Het verminderde gsm-gebruik bleek een uitdaging te zijn. Misschien had ik daarom de avond

ervoor meer geluk bij de informatici. Of zijn zij gewoon makkelijkere prooien? De hele avond lang praat ik enkel met mensen die ik ken, tot de stand met ijsjes mijn aandacht lonkt. Ik wacht geduldig tot mijn dame blanche me geserveerd wordt. Het lukt om gedurende die hele tijd niet naar mijn smartphone te staren. Plots staat iemand naast me. Hij heeft het meest onterechte punt van kritiek. Ik zou aan het overdrijven zijn met de chocoladesaus die ik rijkelijk over mijn ijsje strooi. Na enige verontwaardiging ging de conversatie verder dan mijn geheel terecht gebruik van de chocoladesaus en slaan we aan de praat. Het leidt tot een aangenaam moment, maar niet veel meer.

We kunnen uit dit sociaal experiment concluderen dat er toch enige grond is aan de meest voorkomende tips. Mits iets meer initiatief zou er hoogstwaarschijnlijk een date uit kunnen volgen. Een mogelijk punt van kritiek is dat er op de tweede dag een iets makkelijkere doelgroep werd uitgekozen, mede omdat er slechts twee andere vrouwen aanwezig waren in de ruimte vol informatici. Hoe dan ook leiden de tips tot een beter humeur door al het glimlachen en toch wel wat meer kansen tot een gesprek. Deze *Tinderella* jaagt vanaf nu nog enkel offline op haar prooien.

YASMINE BOGAERT

ECOSOCIALISME: HET BESTE VAN BEIDE?

cartoon door Daan Van Cauwenberge, tekst door Elise Maes

Terwijl jonge scholieren op straat komen voor het klimaat, slaan politici ons met taksen om de oren. In Frankrijk zijn gele hesjes de vertragers van een klimaatvriendelijk beleid en ook in België is het de schuld van de jonge festivalganger die zich niet aanpast. Is de burger echt verantwoordelijk, of zal het toch een kwestie van overheidsingrijpen zijn? Sacha Dierckx, politicoloog gespecialiseerd in klimaat en economie, biedt ons een antwoord.

WE GOT 99 PROBLEMS AND MOBILITEIT IS ONE

De klimaatopwarming is een ingewikkeld probleem, zonder eenduidig antwoord. Mensen die op zoek gaan naar oplossingen en maatregelen verdwalen al snel in een doolhof van maatschappelijke beperkingen. Dr. Dierckx legt ons uit hoe hij dit probleem zou aanpakken: "Ik zou kijken wat de grootste CO₂-uitstoters zijn. Dan kom je uit bij mobiliteit en transport. Daar denk ik dat de elektrificatie en de overgang van individueel vervoer naar openbaar gemeenschappelijk vervoer zo snel mogelijk moet doorgevoerd worden."

"Om dit haalbaar te maken voor de burger zijn er verschillende mogelijkheden", gaat Dierckx verder. "Ten eerste zijn er studies die zeggen dat het vandaag op lange termijn al goedkoper is om elektrische wagens te kopen, omdat de elektriciteitsgoedkoper is dan het verbruik van benzine en diesel. Lukt dat toch niet, dan kan een belasting- en subsidiebeleid soelaas bieden. Vandaag zijn wagens die rijden op fossiele brandstof veel te goedkoop in vergelijking met elektrische wagens. Je kan die elektrische wagens gaan subsidiëren en meer belasting heffen op fossiele brandstofwagens. Ten tweede wordt in België en Vlaanderen al jaren bespaard op openbaar vervoer, zowel bij De Lijn als bij de NMBS. Ook in Frankrijk zien we dat het spoorwegennet gigantisch is afgebouwd. Als je dus enerzijds het openbaar vervoer gaat afbouwen en anderzijds mobiliteit

altijd maar duurder maakt, dan wordt het moeilijk. Goedkoop, goed uitgebouwd openbaar vervoer is dus zeer belangrijk."

"Een ander belangrijk obstakel in dat mobiliteitsplan zijn de salariswagens. Hoewel er wordt gezocht naar enige vorm van compensatie, ligt het onderwerp nog steeds gevoelig. Wegen de economische en ecologische voordelen op tegen het sociaal nadeel dat mensen zullen ervaren? Laat me nu al zeggen: uit alle cijfers blijkt dat salariswagens een voordeel zijn voor de hogere lonen. Van de subsidies voor salariswagens gaat 51% naar de 10% hoogste lonen. Meer dan 90% gaat naar de 50% hoogste lonen. Dus eigenlijk, als je de salariswagens zou afschaffen zonder vorm van compensatie, zijn het vooral die hoogste lonen die daar de nadelen van zouden ondervinden", aldus Dierckx.

Dierckx zegt te begrijpen dat het een serieuze kost is om je salariswagen af te staan en zelf een wagen te kopen. "Er zou wel moeten

nagedacht worden over enige vorm van compensatie. Ikzelf weet niet welke vorm van compensatie het beste is. Je zou kunnen zeggen dat ze een hoger loon krijgen, maar zal dat dan enkel voor die mensen zijn die een salariswagen hadden of voor iedereen? Dat zijn vragen waarvan ik vind dat er debat rond moet zijn, maar het is hoe dan ook duidelijk dat die salariswagens uitgefaseerd moeten worden. Het is absurd dat je hoge lonen gaat subsidiëren onder de vorm van wagens, omdat het enerzijds al hoge lonen zijn, en

anderzijds omdat we af moeten van die wagens, omwille van tal van redenen. De vraag is dan alleen hoe je dat op een relatief aanvaardbare manier gaat doen. Daar zal nooit iedereen mee tevreden zijn. De mensen die nu een gigantisch dure wagen van hun bedrijf hebben, met een tankkaart waarmee ze ongelimiteerde kilometers doen - ja, dat zal niet positief onthaald worden, maar als je 90% tevreden kan maken en je hebt 10% die zich ertegen verzet, dan vrees ik dat die 10% gewoon wel zal moeten inbinden en zich bij de beslissing neerleggen.”

JA MAAR WIE GAAT DAT BETALEN?

Binnen het eco-socialisme wordt gewezen op de verantwoordelijkheid van de overheid. Anderen zullen zeggen dat dit onbetaalbaar is. Kan dit werkelijk een probleem worden of ontlopen politici verantwoordelijkheden? Sacha Dierckx: “Woningbouw is een tweede vervuilende sector. Nieuwbouw is sowieso al vrij energieneutraal, voor zover ik daar zicht op heb. Maar je hebt

natuurlijk ook een verouderd huizen- en gebouwen-netwerk in België. Daar moet er ingezet worden op renovatie. Als overheid kan je overheidsgebouwen snel gaan renoveren, gemakkelijk zelfs. Privé is dat al wat moeilijker, want daarbij moet je ze ofwel aanmoedigen om te renoveren, ofwel moet je dat opleggen, ofwel moet je zelf als overheid

“

Uit alle cijfers blijkt dat salarismen een voordeel zijn voor de hogere lonen

een beleid gaan creëren waarbij je zorgt dat er wordt gerenoveerd. Daarbij vind ik dat laatste wel interessant, want een overheid kan collectief veel meer doen. Die kunnen kijken wat de beste mogelijkheden zijn en een gecoördineerd beleid opzetten, wat nu ontbreekt in België. De vraag is natuurlijk waar de overheid dat geld zal halen. Maar

op dit moment kan de overheid heel goedkoop lenen. Wanneer de overheid nu leningen aangaat op twintig en dertig jaar en ze zorgt dat daarmee investeringen gebeuren die het leven veel beter maken, dan is er geen enkele reden waarom dat niet kan.”

“Daarnaast zie je dat de industrie helemaal niet wordt geraakt door klimaatplannen. Het is de burger die betaalt. De industrie wordt vrijgesteld en zelfs extra gesubsidieerd. De lage inkomens gaan er meer op achteruit dan de hoge inkomens, waardoor het draagvlak voor zo een klimaatbeleid ontbreekt. Volgens mij moeten ze dus zorgen dat iedereen meekan in de maatschappij en, ten tweede, dat iedereen meebetaalt. Als het dan gaat over koopkracht, hebben we de afgelopen jaren een indexsprong gekend, wat betekent dat de prijzen stijgen maar de lonen niet mee omhoog gaan. De bevolking verarmt dus. We moeten over het algemeen de ongelijkheid oplossen en zorgen dat mensen met een lager inkomen een hoger inkomen krijgen

en omgekeerd, waardoor er ook meer middelen binnenkomen bij de overheid. Dan wordt het gemakkelijker voor iedereen om een klimaatvriendelijk leven te leiden."

BROS MET EEN GROENE SOS

Een alsmaar grotere druk komt neer op de schouders van politici. Hoewel ze er allemaal op verschillende manieren mee omgaan, zien we enkele tendenzen. Hoe plaatsen we die tendenzen? "Ik zie eigenlijk twee belangrijke elementen. Om België tegen 2050 klimaatneutraal te maken zal er veel overheidsinterventie nodig zijn. Rechts is nogal afkerig van dat overheidsingrijpen en legt meer vertrouwen bij de markt. Maar tot nu toe is het vrij duidelijk dat we er met de markt niet zullen geraken tegen 2050, dus volgens mij hebben zij daar gewoon nog geen antwoord op en is het ook niet gemakkelijk om daar een antwoord op te verzinnen. Sommige economen

zullen zeggen: "Voer een klimaatbelasting in en de markt zal het vanzelf oplossen." Dan zijn er berekeningen die zeggen dat die CO2-belastingen zo gigantisch hoog zullen zijn dat er zo'n grote disruptie zal zijn dat de markt helemaal zal ontregeld worden en het voor de burger onbetaalbaar zal worden.

“

Rechts is nogal afkerig
van dat overheids-
ingrijpen en legt meer
vertrouwen bij de markt

Dus volgens mij hebben rechtse partijen het daar het moeilijkst mee. Dat vind ik het duidelijkst bij N-VA, die zegt dat de technologie het zal oplossen. Maar zeggen dat de technologie die er nu nog niet is alles zal oplossen, is een erg riskante stap in het donker."

"Op dat vlak heeft links, dat ideologisch niet tegen overheidsingrijpen is, dus een voorsprong. Binnen links zie je dan een tegenstelling tussen enerzijds Groen, die meer openstaan voor allianties binnen het bedrijfsleven, en anderzijds Sp.a en PVDA die neigen naar het populisme, waarbij ze zeggen dat de burger helemaal niet geraakt mag worden en alles aan het bedrijfsleven en de overheid willen opleggen. Ikzelf ben voorstander van het beste van beiden, omdat ik denk dat we er anders niet geraken tegen 2050. Ik denk dat de uitdaging groot is en we nog niet goed beseffen waar we staan. Maar die framing van de grote tegenstelling tussen het klimaat enerzijds en het sociale anderzijds, dat klopt niet helemaal. Dat kan zo zijn, maar dat hangt af van het beleid dat je voert. Het is niet zo dat die tegenstelling er is, of dat je niets kan doen aan die tegenstelling."

ADVERTENTIE

Join us for
the **MAKING TOMORROW**
AWARDS!

WHEN

April 30 2019 at 19:00

WHERE

Green Hub, Ufo, St.-Pietersnieuwstraat 33, Ghent

PASSIE VOOR FILM

Werk Ohne Autor

van Florian Henckel von Donnersmarck

A man with dark hair, wearing a white polo shirt and dark blue jeans splattered with paint, is barefoot and painting a floor with a brush. He is holding a bucket of black paint. The floor is covered in a large, abstract, splattered pattern of black and white paint. In the background, there are two paint buckets on the floor, a wooden frame, and a pair of yellow rubber shoes. The setting appears to be a studio or workshop with large windows in the background.

Studio Skoop

5 CINEMA'S + FILMCAFÉ

Auteurs- en wereldfilms in de beste omstandigheden

Digitale cinema in een uniek kader

En een vree wijs café met 'coole' drank en muziek

4 APRIL: Late Night Sketching

@ MSK

MUSEUM – Dwalend door het museum met potlood en papier in je handen geklemd, vind je inspiratie en maak je een meesterwerk. Dat is hoe het kan gaan. Natuurlijk kan je ook al sloffend een bankje tegenkomen, in slaap vallen, vergeten worden en *Night at the Museum* zelf eens beleven. Er zijn gratis begeleide workshops voor de mensen die wel wakker kunnen blijven. Wat is het leven mooi! En het wordt nog beter: het S.M.A.K is ook open en organiseert *Citadelic Jazz*. Een avond om niet te vergeten!

14 APRIL: VOORLZRS

@ Bij' De Vieze Gasten

VOORLEESTHEATER – Na het uitbundige mijmeren en bezinnen op de *Dag van de Filosofie*, is het tijd om de professionals aan het woord te laten. Begrippen zoals tijd en oneindigheid vliegen je rond de oren, net zoals toekomst. De vertellers, afgewisseld door een Gentse stadcomponist, nemen je mee doorheen het filosofische landschap met korte en eigenzinnige stukjes. Je kan natuurlijk ook gewoon thuis *The Truman Show* bekijken en op je eentje stilstaan bij de zin van het leven, zielig in je kamer, helemaal alleen...

6 APRIL: Ear to the ground #3

@ Bijloke

POP & ROCK – Voor iedereen die druk is en weinig tijd heeft om cultuur op te snuiven, is dit het perfecte evenement. Korte concertjes van vijftien minuten, voorstellingen en installaties in de tuinen van de Bijlokesite geven je de kans om zelf te kiezen waar je jouw pauze aan besteedt. Of het nu een miniconcert in een caravan is, een installatie waarbij je zelf een compositie maakt of het spektakel waarbij *Exit F* van **Maierhof** wordt gebracht met luchtballonnen, je geniet op je eigen manier van dit interactief evenement.

21 APRIL: Shut up & write

@ Herberg Macharius

SCHRIJVEN – Je bent een schrijver, je bent het niet. Poëzie is je ding of je thesis moet af. Je hebt een activiteit nodig om je namiddag te vullen en zo stapels werk te kunnen ontvluchten? Ik zou zeggen: *shut up and write*! Na een uurtje in stilte te hebben geschreven aan eender wat, kan je de andere schrijvers ontmoeten. Misschien is er net iemand zoals jij op zoek naar de perfecte smoes om de teleurgestelde blikken van zijn of haar ouders te ontlopen of heeft er iemand net als jij een passie voor proza!

KOMPASS GAATPASS KLUB

De commotie rond Kompas Klub blijft nieuwe wendingen kennen. Nadat burgemeester **Mathias De Clercq** op twaalf maart de feesttempel vlakbij de Ghelamco Arena sloot naar aanleiding van problemen met drugs, is Kompas Klub zelf naar de Raad van State gestapt. De maatregel van sluiting die voor vier maanden zou gelden, werd geschorst omdat die onvoldoende gemotiveerd was. De sluiting had voor veel opspraak gezorgd. **Jens Grieten** van Kompas zei dat ze steeds hebben opengestaan voor samenwerking en dialoog en dat ze dus helemaal niet akkoord gingen met de acties van de burgemeester. Culturele

instellingen hadden ook hun bezorgdheid geuit over hoe deze trend - want het zou lijken op een herhaling van de sluiting van de Decadance - zich zou verder zetten in de rest van het Gentse nachtleven.

DIES CULTURIS

Zoals elk jaar werden op Dies Natalis enkele eredoctoraten uitgedeeld. De culturele noot was dit jaar het eredoctoraat voor **Frances Morris**, directeur van Tate Modern in Londen. De reden voor die eer is dat zij een ontegensprekelijk rolmodel zou zijn in een wereld die nog steeds zeer mannelijk is. Zelf heeft ze doorheen haar loopbaan vaak extra aandacht geschonken aan vrouwelijke kunstenaars. Morris is sinds 1987 verbonden aan Tate Modern, het Britse museum voor internationale moderne en hedendaagse kunst. Ze zet zich verder in om meer aandacht te geven aan kunst van buiten Europa binnen de kunstgeschiedenis. In 2000 nam ze ook het initiatief om tentoonstellingen

thematisch eerder dan chronologisch te organiseren, waarin hedendaagse werken vertoond werden naast werken uit een andere periode in de kunstgeschiedenis. Dit was iets dat aanvankelijk op veel kritiek stootte, maar wordt nu als methode door musea wereldwijd toegepast.

HET BEYONCE-EFFECT

In het Louvre zijn de bezoekersaantallen het afgelopen jaar met een kwart gestegen. Ruim 10.2 miljoen ging er even langs, en zo behoudt het instituut netjes zijn statuut als bekendste en populairste museum ter wereld. De curatoren weiden de stijging aan meerdere factoren maar vooral aan één ding: de *music video* van Apeshit van The Carters, oftewel **Beyoncé** en **Jay-Z**. Deze video kwam uit in juni 2018, net op tijd voor een kleine boost in de bezoeken tijdens de zomer en het najaar. De andere factoren waren enerzijds de veelbelovende exhibitie rond **Eugène Delacroix** en anderzijds de afnemende angst die bestond sinds de aanslagen in 2015. Bekendheden en popcultuur lokten overigens

ook op andere plaatsen de massa naar musea. Zo zorgden de **Obama's** voor extra aandacht naar de National Portrait Gallery in Washington en brak het Victoria & Albert Museum in Londen eigen records dankzij Winnie The Pooh.

AFRIKA FILMFESTIVAL

door Thomas De Paepe en Hanne Thiessen

Op Netflix vind je veel, maar niet het soort films die te zien zijn op het Afrika Filmfestival. Hier vind je pareltjes terug die veel te weinig aandacht krijgen in onze Westerse cultuur. Daarom is het ook belangrijk om ze af en toe eens in de spotlights te zetten. Een interview met Annelies Verdoolaege over het Afrika Filmfestival en de Afrikaanse film.

Noem eens één film die geproduceerd werd op het Afrikaanse continent. Black Panther telt niet: die is opgenomen in Zuid-Koreaanse en Amerikaanse filmstudio's. De meeste mensen zullen dit niet kunnen, en dat is erg jammer. Er gaat namelijk een volledig stuk geweldige cultuur aan hen voorbij. "De Afrikaanse film is niet zo bekend in Vlaanderen, mensen weten er maar bitter weinig over. Toch is er in veel Afrikaanse landen een bloeiende filmindustrie. Kijk naar landen zoals Rwanda, Nigeria en Zuid-Afrika, maar ook in Noord-Afrikaanse landen", vertelt **Annelies Verdoolaege**, coördinator van het Afrika Filmfestival in Gent.

EINDELIJK EENS IETS ANDERS

Naar dit filmfestival kom je om nieuwe dingen te ontdekken. In eerste instantie film, maar je kan er ook nieuwe muziek leren kennen. Na de film is er steeds een bespreking waar je meer informatie krijgt en zo leer je veel bij over Afrika. Het Afrika Filmfestival in Gent is een dochterproject van het grote Afrika Filmfestival in Leuven. Dat bestaat al 25 jaar en bouwde doorheen die periode een grote naam op. De afdeling hier in

Gent is vier jaar geleden opgericht, net als in vele andere Vlaamse steden zoals Kortrijk, Antwerpen en Brussel.

Het initiatief van deze Gentse tak van het festival is een samenwerking tussen het intercultureel centrum 'De Centrale' en het *Africa Platform* van de UGent. Dit platform, waar Verdoolaege voor werkt, heeft als doel de samenwerking te bevorderen tussen de Universiteit Gent

“

Naar dit filmfestival
kom je om nieuwe
dingen te ontdekken.

en universiteiten in Afrika, oorspronkelijk vooral op academisch vlak. "Dit doen we in de vorm van uitwisselingsprojecten, maar ook door samen doctoraatsstudenten te begeleiden, onderzoek te doen en te publiceren. Het hoofddoel van het platform is dus om samen te werken op academisch vlak, maar daarbij komen andere evenementen om studenten te informeren over het Afrikaanse continent. Zo organiseren we

elk jaar dit filmfestival en in het najaar de *Mandela Lecture* over Zuid-Afrika. Die activiteiten zijn openbaar en bereiken zo een veel breder publiek dan enkel de academische wereld. Met dit filmfestival proberen we aan positieve beeldvorming te doen. We proberen dus ook de vaak foute, door de media aangereikte stereotypen te weerleggen." Sinds dit jaar werkt het *Africa Platform* samen met vier diasporaverenigingen. Senegal Bantamba, AFAM, Women Up en S-eau-S Sahel zijn verenigingen die gebaseerd zijn in Gent en opgericht zijn door mensen uit verschillende Afrikaanse landen om contact te krijgen met mensen uit hetzelfde land van herkomst. Door deze organisaties te betrekken, wordt er een betere link gelegd tussen het festival en de culturen die ze willen tonen.

COMING SOON

Het filmfestival in Gent ging van start op woensdag 20 maart en begon met topper *Yao*, een Senegalese film over een dertienjarig jongetje. Hij is enorme fan van de Franse acteur en schrijver: **Seydou**. Wanneer Yao hoort dat Seydou naar Dakar komt om zijn nieuwste boek te promoten, beslist de kleine jongen

naar daar te gaan. In de hoop zijn grote idool te kunnen ontmoeten gaat hij op pad. Het is een ontroerende film die de reis van Yao heen en terug volgt. De film ging in première op het filmfestival en is vanaf nu ook te zien in de cinema. In Gent kan je hem gaan bekijken in Studio Skoop. Al is dit wel een uitzondering: de meeste van de Afrikaanse films kan je enkel zien op het festival zelf. Het is dus echt een unieke kans.

GENIET ZELF

“Mensen die hier naartoe komen, hebben natuurlijk meestal al een open geest. Zoals de film die gisteren vertoond werd, daar zit inderdaad wel zo een beetje typisch Afrikaanse humor in. Maar ik denk dat iemand met een Westerse visie dat ook wel kan appreciëren. Het is altijd een combinatie van kwalitatief hoogstaande films, dus op dat vlak steeds mooi in beeld gebracht met gepaste muziek”, vertelt Verdoolaege. Het Afrika Filmfestival is dus eigenlijk iets wat je niet wilt missen. Zeker niet als je ook eens wat écht nieuwe dingen wil zien. Als je zin hebt gekregen om zelf ook wat films mee te pikken, kijk dan zeker eens op de site van het Afrika Filmfestival. Het festival loopt nog tot 11 mei met vertoningen over heel Vlaanderen. Heb je een Tinderdate of een afspraak met je etnocentristische grootmoeder? Dan is dit de ideale activiteit!

THE TRAIN OF SALT AND SUGAR

Schamper mocht aanwezig zijn bij de vertoning van *The train of salt and sugar*, een film uit Mozambique over de treinverbinding tussen Nampula met Malawi tijdens de burgeroorlog die het land teisterde in '89 - een zeer gevaarlijke rit over een gesaboteerd spoor met een constante dreiging voor gewapende rebellengroepen. De trein wordt beschermd door het leger, maar ook zij gaan hun boekje soms te buiten. De kolonel gelooft dat de rebellen via

“

Met dit filmfestival
proberen we aan positieve
beeldvorming te doen.
We proberen dus ook
de vaak foute, door
de media aangereikte
stereotypen te weerleggen

hun beschermgeesten meeluisteren over de radio en weigert dus alle vormen van contact met de buitenwereld. Er doen verhalen de ronde dat de treinmachinist in een makaak kan veranderen. De enorme stress van die rit zorgt dus voor bizarre verhalen en bijna paranoïde

gedachten. Dit soort thema's zorgen ervoor dat de film diepere cultuurlagen toont en je wordt meegesleurd in de waargebeurde verhalen.

TABOE DOORBROKEN

Voor de nabespreking van de film werd een minuut stilte gehouden voor de slachtoffers van de cycloon Ida die Mozambique trof op 18 maart. Daarna was er plaats voor debat over economie, feminisme en theater. De ambassadeur van Mozambique, **Tarcisio Buanahagi**, vertelde dat Mozambique de laatste jaren economisch gestabiliseerd is en nu klaar is voor investeringen in de grondstofrijke noordelijkere gebieden van het land. Hij vreest wel dat de recente, ongewoon zware cycloon die het land doorkruiste, een rem

THOMAS DE PAEPE

is op de economische ontwikkeling van het land, dat al veel heeft moeten verwerken de laatste decennia. De natie zelf onthaalt de film trouwens niet goed omdat ze hun land afgeschilderd zien als een gevaarlijke plek. Blijkbaar wordt de film in Mozambique zelf ook niet echt vertoond, hij is bedoeld voor een internationaal publiek. In Mozambique gaat men liever naar theater, alle acteurs

in de film komen daarom ook uit de theaterwereld. *The train of salt and sugar* werd trouwens ook geproduceerd door een Portugees en krijgt daarom voornamelijk in Portugal veel aandacht. De film werd ook bediscussieerd vanuit feministisch oogpunt door **Fernanda Maerevoet** omdat hij een slecht beeld schetst van de positie van de vrouw in Mozambique, die sinds de burger-

oorlog veel verbeterd is. Volgens de ambassadeur moet je het feminisme in het land daarbij ook altijd in het juiste daglicht zetten: in het zuiden van het land waren vrouwen al langer zeer geëmancipeerd omdat de mannen in naburige landen gingen werken, de emancipatie van vrouwen in het Westen na de Tweede Wereldoorlog indachtig.

ADVERTENTIE

ACADEMISCHE COÖPERATIEVE VENNOOTSCHAP CVBA ACCO

Blijde Inkomststraat 22, 3000 LEUVEN
Ondernemingsnummer 0403 547 615

Algemene vergadering ter zetel op 23/04/2019 om 19u. Agenda: Jaarverslag. Verslag Commissaris. Goedkeuring Jaarrekening. Bestemming resultaat. Kwijting bestuurders en commissaris. (Her)Benoemingen en ontslagen.

Aanwezigheid bevestigen via algemenevergadering@acco.be

Tom Panter studeert moraalwetenschappen aan de Universiteit Gent. Wil jij jouw gedicht ook in Schamper? Stuur een mailtje naar cultuur@schamper.be!

illustratie door Daphne Lox

Taal

Ik vroeg je hoe het met je was
En jij antwoordde “goed” en toen vroeg
Ik hoe het echt met je was
En toen zei je “ik ben bang”
En ik antwoordde “ik ook”

“En waartoe dienen muizenvallen?”
“Om muizen te vangen” zei je
en toen vroeg ik
hoe het dan zit met watervallen

En als ik hier vandaag vertrekken kon
Dan zou ik hier en nu vertrekken
Ik wil met jou zijn
Of niet-zijn

En de taal die wij spreken
Bestaat nog niet
En deze woorden zijn slechts schijn,
Scrapuleuze schijn.

Film: On the Basis of Sex

door Maja Minnaert

Wie heeft nog niet van Ruth Bader Ginsburg gehoord? Zij is een voorvechtster van vrouwenrechten van het eerste uur. Ze behoort bij de eerste negen vrouwelijke studentes aan Harvard Law, is de tweede vrouwelijke rechter ooit in het Amerikaans Hooggerechtshof en heldin van menig feminist. Mimi Leder regisseerde een biopic over haar.

WIE IS "RBG"?

Over **Ruth Bader Ginsburg** werd in 2018 al de documentaire 'RBG' gemaakt, en nu dus ook de film *On the Basis of Sex*. Sphinx Cinema beschrijft op zijn website deze laatste als haar *superhero origin story*, en voor velen die haar kennen is ze ook echt een held. Haar *main nemesis* is elke manier waarop Amerikaans wetten discrimineren op basis van geslacht, *hence the name of the movie*.

RBG is een icoon geworden door haar werk als advocaat en rechter, dat samengenomen een grote impact heeft gehad op de rechten van vrouwen en de gelijkheid van rechten tussen mannen en vrouwen. Dat staat in de VS niet uitdrukkelijk in de grondwet, maar wordt verdedigd op basis van de *Equal Protection Clause* die zegt dat iedereen op dezelfde manier door de wet beschermd moet worden. De gelijkheid tussen de seksen is gebaseerd op precedentes in het Hooggerechtshof, eerder dan nadrukkelijk vermeld in een antidiscriminatiewet of de expliciete "Gelijkheid tussen mannen en vrouwen wordt gewaarborgd" uit onze Belgische grondwet. Een heel andere wereld op dat vlak dus.

Ze stond lange tijd aan het hoofd van het Women's Rights Project, een afdeling van de ACLU, *American Civil Liberties Union*, dat strijdt voor de rechten en vrijheden en de bescherming daarvan voor alle Amerikanen. Ze staat bekend om een pragmatische aanpak: ze klaagt wet voor wet aan, eerder dan in één keer voor de afschaffing van alle

discriminatie te ijveren. Een tactiek die in Amerika duidelijk vruchten afwierp.

Het is een beetje op z'n Amerikaans om hier zo'n personencultus van te maken, compleet met biopic en documentaire. Het lijstje wordt verder aangevuld met verschijningen in films, merchandising zoals T-shirts, koffiemokken en, je kan het zo gek niet bedenken, zelfs een LEGO-figuurtje en op haar geïnspireerde nagellak. Door haar felle stijl wordt ze bovendien vaak 'Notorious RBG' genoemd naar de rapper **Notorious B.I.G.**

“

Het mag gezegd worden dat Ginsburg wel heel goed geportretteerd wordt door de Engelse actrice **Felicity Jones**.

EN DE FILM?

In *On the Basis of Sex* zie je de jonge Ginsburg vanaf haar eerste jaren aan Harvard Law School tot een van haar eerste, overigens gewonnen, zaken voor het Hooggerechtshof. Op zich is de film niet opvallend in het genre biografische films. Wat het de moeite maakt is vooral de keuze van het onderwerp, al mag gezegd worden dat Ginsburg wel heel goed geportretteerd wordt door de Engelse actrice **Felicity Jones**.

De film heeft een *70s feel* en geeft een waarheidsgetrouw beeld van de ACLU, law schools en betrokken rechtbanken, zonder stoffig te worden. Het activistische en optimistische element voert de boventoon ondanks de *classy* en gepolijste manier waarop de scènes in beeld gezet worden. Denk bruin eikenhout en strakke kostuums die als gegoten zitten.

In die omgeving zie je hoe Ginsburg tijdens sleutelmomenten in haar leven omgaat met de mannenwereld om haar heen. De toon wordt gezet bij de enscenering van hoe de decaan van Harvard Law aan zijn eerste negen vrouwelijke studentes, waaronder RBG, vraagt waarom zij daar zijn, op plaatsen die een man had kunnen innemen, waarop een sarcastische en scherpe repliek volgt van Ginsburg. Wie van een tikje intellectuele films over grote figuren houdt is hier aan het goede adres. Als je enigszins feministisch bent aangelegd en een inspirerende sterke dame wil leren kennen, moet je zeker deze film zien.

Black/The Sorrows of Belgium I: Congo

DE DUISTERE KEERZIJDEN VAN ONZE NATIONALE TROTS

door Lieselotte Vandeputte

Luk Perceval regisseerde een driedelige reeks toneelstukken met historische feiten als uitgangspunt. Hij brengt er een waaier aan trauma's mee naar voren en is zeker niet verlegen om zijn eerste deel van een duidelijke politieke agenda te voorzien. Met het historische oog op kolonialisme confronteert het stuk je met een brandend actueel fenomeen: de sluipende gevolgen van racisme.

Black is het eerste deel van het drieluik *The Sorrows of Belgium* waarin drie donkere passages uit de Belgische geschiedenis worden uitgelicht. *Black-Yellow-Red* staan niet alleen symbool voor de kleuren van onze nationale vlag, maar ook voor respectievelijk de exploitatie van Congo onder **Leopold II**, de collaboratie met de Duitse bezetter tijdens de tweede Wereldoorlog en de terroristische aanslagen in Brussel.

De eerste voorstelling begint met een zwarte bladzijde uit de Belgische geschiedenis: de gebeurtenissen in Congo. *Black* vertelt het bijzondere reisverhaal van **William Henry Sheppard**, de eerste Afro-Amerikaanse ontdekkingsreiziger in Congo. De zwarte missionaris uit Virginia reisde in 1890 samen met zijn witte reisgezel **Sam Lapsley** vanuit New York naar Afrika. Sheppard, die Amerika ontvluchtte voor rassenhaat, krijgt in Congo met dezelfde vooroordelen te maken. Zijn bijnaam 'blanke zwarte' toont aan dat hij ondanks zijn huidskleur in hun ogen nog steeds een westerling blijft. Sheppard was de eerste om de mensonterende exploitatie van Koning Leopold II van België aan te klagen. In die tijd brachten zijn lezingen veel rumoer teweeg in Amerika. Bovendien lieten de theaters waar hij optrad voor het eerst zwarte toeschouwers toe. Toch zal u zijn naam niet vaak terugvinden in de geschiedenisboeken. De vreselijke beelden van foltering en afgehakke ledematen worden veel te vaak weggelaten

omwille van de confrontatie met de harde realiteit. Wat Luk Perceval te weinig terugvond in de geschiedschrijving, gooit hij met deze voorstelling terug in het gezicht van zijn bezoekers.

Percevals *Black* is geen klassiek theaterstuk, en ook niet vrolijk, maar toch is er humor en luchtigheid aanwezig. Soms is het net die humor die wringt. Bij elke lach voel je schaamte. Vier zwarte en vier blanke acteurs brengen het narratief waarbij de onderdrukking van blank of zwart de vaste constante vormt. Perceval laat zijn acteurs verschillende standpunten innemen en laat dit alles samenvloeien tot een tijdloos, precair en onverbloemd geheel. De acteerpresetaties zijn overweldigend goed, het decor donker, de muziek gebracht door **Sam Gysel** vult aan waar woorden stilvallen. Het plaatje klopt, de confrontatie met Congo-Vrijstaat is geslaagd.

Een krant of boek kan makkelijk worden dichtgeslagen als het je teveel wordt, maar theater houdt de ogen open. Onze blinde vlek is te groot, en net die apathie en onwetendheid is de prijs die we betalen voor segregatie. "Ik ben een domme zwarte geit, herhaal mij!", beveelt de blanke onderdrukker aan een zwarte vrouw, "en luid, zodat de mensen op het balkon je kunnen verstaan." Ik geef mij gewonnen, de tranen stromen de roodheid aan schaamte van mijn kaken. Even later volgt een ovatie, ik heb het begrepen. Racisme is niet iets van gisteren, de diepgewortelde angst voor het onbekende is nog steeds even actueel in onze huidige maatschappij. Net dit hedendaags racisme is de erfenis van ons koloniaal verleden. Het applaus gaat over in een minutenlange staande ovatie, en we hebben het in de zaal allemaal begrepen.

De digitale exodus

door Jan Emiel Cordeels

Iedereen weet dat vandaag de dag vrij meningsuiting onbestaande is, dat de censuur van Vadertje Staat regeert met ijzeren hand en dat politici zoals **Filip Dewinter** zeggen dat de poco linkse rakkers harder werken dan de Stasi om hun vervloekte diverse samenleving door te drijven. Dit is niet overal het geval, er is een laatste bastion, een plek die zijn normen en waarden niet verloochent; een nirvana voor de vrijdenker en kritische burger. We hebben het hier natuurlijk over de (Facebook)commentsectie van *Het Laatste Nieuws*. Zonder hen zou het verzet om de eeuwenoude tradities te behouden, denk maar aan Zwarte Piet, verkrummen. Het gevecht tegen censuur is hevig, maar helaas is het een strijd die niet te winnen valt. Want momenteel is er zich in diezelfde comments een van de grootste humanitaire crisissen ooit aan het voltrekken. De linkse media die burgers met een mening niet kunnen appreciëren zijn een offensief begonnen dat al honderden slachtoffers eiste. Verschillende commenters zijn moeten vluchten en getuigen spreken van een heuse migratiestroom. Tientallen karavanen zochten toevlucht op de Facebookpagina's van andere kranten zoals *Het Nieuwsblad*. Anderen zoeken asiel bij veilig geachte fora zoals *4chan*, voor velen het beloofde land waar je gerust een aanslagje of twee kan plannen of bekijken zonder dat een of andere *linkie-winkie* kritiek begint te geven.

Het is echter duidelijk dat zelfs deze plekken geen weerstand kunnen bieden aan de opmars van de bouillabaisse-bourgeoisie. Verder trekken van fora naar fora is vaak de enige optie voor deze transmigranten. Sites op het zogezegde *darkweb*

“

4chan is voor velen het beloofde land waar je gerust een aanslagje of twee kan plannen of bekijken

kunnen een oplossing bieden, maar voor de gemiddelde *HLN*-commentator is het een gevaarlijke plek. Gelukkig worden ze bijgestaan door politici en partijonafhankelijke activisten die hand in hand werken

om de vrijheid van meningsuiting te vrijwaren. **Dries Van Langenhove** kent als geen ander de slinkse tactieken die de media toepassen om mensen zoals hem de mond te snoeren. Hij voert dan ook al langer een strijd tegen de dictatuur van politieke correctheid, en zonder hem zou de censuur van de linkse media al veel verder doorgedreven zijn. Hij waarschuwde het volk dat ze niet weerbaar genoeg zijn. En het ziet er naar uit dat hij gelijk begint te krijgen. Het laatste sprankeltje hoop zijn de verkiezingen, het is nu of nooit voor de digitale vluchtelingen. Als ze er niet in slagen het tij te keren zullen ze geen andere keus hebben dan hun enige tijdverdrijf op te geven. Een horrorscenario voor iedereen!

De liegende stagiair

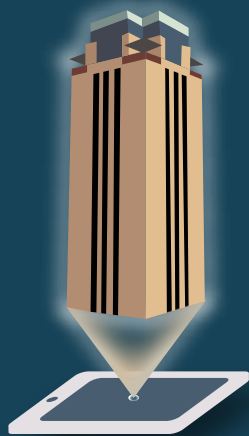
Kompas kwijt

door Maja Minnaert

We waren even de weg kwijt, zo midden in de stad. We zochten dan ook naar een onvindbaar kompas. Een speciaal kompas nog wel: eentje dat werkt op ritme. De trillingen tonen je de weg door rechtstreekse stimulatie van bepaalde relevante cellen. Je brein komt er haast niet aan te pas, slechts achteraf bij de waarneming van het richtingsgevoel dat ontstaat door de trilling. Helaas was er een groot probleem. Een of andere machthebber, die naar verluidt blauwkleurige azijn pist, had het in zijn hoofd gehaald het kompas voor publiek gebruik af te sluiten. Verdwaalde ravers tot gevolg, wat natuurlijk ook niet fijn

was. Toch heeft het blauw op straat het niet gehaald. Van nóg hogere hand liet men weten dat het gebruik van een zulks bijzonder kompas, ter geving van richting is 's mensen leven, een publiek goed is, dat niet zonder meer door stedelijke *azijnpistocratie* kan ontzegd worden. De verdwijning van het kompas was dus gelukkig niet meer dan wat *brexitten*, dat is vertrekken op het feestje en er dan nog uren over doen en blijven babbelen en plakken. Of vertrekken en dan toch blijven. Over de etymologie daarvan is de taalkunde onduidelijk, maar wie over een goed kompas beschikt voelt het vast wel aan hun theewater. Maar

soit, we waren dus wat aan het verdwalen, ons afvragend waar ons kompas gebleven was. De trillingen, soms voelbaar door de ondergrond van de hele stad, wisten ons een gevoel van richting te geven in ons leven. En een ritme waarop we onze dagen en nachten konden ontregelen, om 's maandags met een fris hoofd en gezuiverde geest terug in de rattenmolen te kruipen. Maar dat is voor een andere keer. Ons kompas hebben we gelukkig teruggevonden. Soms komt ze wel van pas, die hogehand.

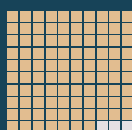
ENQUETE LESOPNAMES

bekijk de resultaten en onze standpunten op www.gentsestudentenraad.be/standpunten

7220
deelnemers
=
16%
van de UGent
studenten

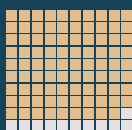
Lesopnames zijn nuttig bij

overlappende
lessen

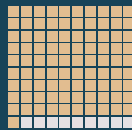
97%

moeilijke
bereikbaarheid

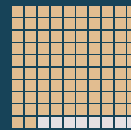
89%

te kleine
auditoria

91%

lessen met
enkel slides

92%

81%

wil dat meer lessen in hun opleiding opgenomen worden

87% vindt daarboven ook dat elk auditorium voorzien moet worden van lesopnamemateriaal. 50% wil meer kennisclips.

85%

is het oneens met lesopnames enkel beschikbaar stellen voor studenten met een ander statuut

Bijvoorbeeld werkstudenten, anderstalige studenten en bijzonder statuut. Als de lesopnames bestaan, moeten ze voor iedereen toegankelijk zijn.

52%

gaf aan de leerstof beter te verwerken door lesopnames te bekijken dan door naar een hoorcollege te gaan

We merkten hier een hoge correlatie op met de 48% respondenten die aangaf minder naar de les te gaan indien deze opgenomen wordt. We concluderen hieruit dat de studenten in staat zijn voor zichzelf te bepalen welke leervorm het meest effectief en efficiënt is.

De Gentse Studentenraad beveelt aan om **zo veel mogelijk, waar mogelijk**, lessen op te nemen. Daarbij vertrekken we van het principe dat **elk hoorcollege** opgenomen zou moeten worden, om studenten met een **GIT, maatschappelijk engagement of job** de mogelijkheid te bieden de les te volgen. Ze geven ook aan studenten voor wie **traditionele hoorcolleges geen ideale leervorm** zijn de mogelijkheid om op hun eigen tempo de leerstof te verwerken. Lesopnames zijn ook een waardevolle **aanvulling op het cursusmateriaal**, zeker voor vakken waar momenteel erg weinig cursusmateriaal wordt voorzien.